

Informatieblad

SEPTEMBER - OKTOBER 2021

Inmiddels mogen we al weer terugzien op een mooie en gezegende Bedevaart Gorcum-Brielle, 28 en 29 augustus jl., waarvoor ik maandag de 30^e de H. Mis tot dankzegging heb opgedragen, waarbij alle hulpverleners waren ingesloten.

De HH. Martelaren van Gorcum zijn voor ons een belangrijk voorbeeld van standvastigheid in het geloof en de traditie van de R.K. Kerk! De laatste woorden van Pastoor Lenaert Vechel tot zijn parochianen zijn: “Volhard in het geloof, burgers van Gorcum, en blij standvastig. Buiten het katholieke geloof is geen zaligheid. Mijn schapen, gedenk wat ik u heb geleerd en houd krachtig vast aan mijn onveranderde verkondiging. Ik ben bereid voor dit geloof goed en bloed te geven, als het van mij gevraagd wordt, en na mijn dood mijn ziel voor de zekerheid van dit geloof tot pand te geven”.

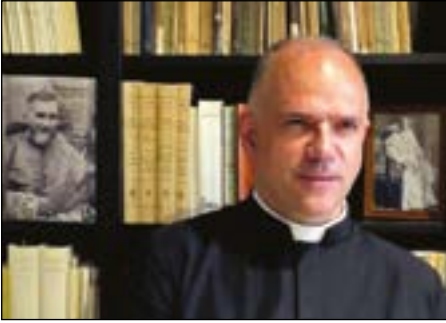
Waarom is de Tridentijnse Mis, *de Mis door hun gebeden*, steen des aanstoots? Onze Algemeen-Overste Pater Pagliarani antwoordt daarop in zijn brief, die hierna volgt, naar aanleiding van het motu proprio “*Traditionis custodes*”. Een vrij citaat: “Allereerst is de H. Mis de voortzetting in de tijd van de felste strijd die er ooit is geweest: de strijd tussen het koninkrijk van God en het koninkrijk van Satan. Deze oorlog heeft op de Calvarieberg haar hoogtepunt bereikt met de triomf van Christus. ... Het is door de Mis, dat Onze Heer de christenen opneemt in Zijn eigen strijd door hen tegelijkertijd aan Zijn kruis en Zijn overwinning te laten deelhebben. ... En dan draagt de Mis een opvatting van het christelijk leven en van de Kerk, drukt die ook uit, totaal onverenigbaar met de kerkleer die voortgekomen is uit het Tweede Vaticaans Concilie, dat de wereld in de Kerk zelfs heeft binnengelaten, waardoor uiteindelijk tevens de liturgie humanistisch is geworden en gedesacraliseerd”.

Op een veelzeggend, kerkelijk goedgekeurd Bosch prentje uit 1932 staat: “H. Lenaert Vechel, die uw onwrikbaar geloof aan de waarachtige tegenwoordigheid van Jezus in Zijn H. Sacrament met uw bloed hebt bezegeld, verkrijgt dat wij, door het dagelijks bijwonen van de H. Mis, ons geloof verlevendigen, onszelf heiligen en de christelijke geest in de wereld helpen herstellen”. Met de nieuwe Mis is de christelijke geest nu in de wereld nog verder te zoeken dan ooit tevoren. Mgr. M. Lefebvre daarentegen getuigt in een preek bij zijn 50-jarig priesterjubileum in 1979 van de genade-invloed van het H. Misoffer in Afrika: “Ik kon zien hoe volledig heidense dorpen christelijk werden en zich niet alleen geestelijk en bovennatuurlijk veranderden, maar ook fysiek, maatschappelijk, economisch, politiek ...” Hebben wij veel liefde voor de H. Mis!

Een ieder wil ik nog eens hartelijk danken voor het gebed, de wensen, cadeaus en giften bij gelegenheid van mijn 25-jarig Priesterjubileum!

Pater Carlo de Beer

Brief van de Algemeen-Overste

aan de leden en de
gelovigen van de
Priesterbroederschap
St. Pius X, naar aanlei-
ding van de publicatie
van het motu proprio
“Traditionis custodes”

*Deze Mis, onze Mis, moet voor ons werkelijk als de parel
van het Evangelie zijn, waarvoor wij alles opgeven, waar-
voor wij bereid zijn om alles te verkopen.*

Beste Leden en Vrienden van de Priesterbroederschap St. Pius X,

Het motu proprio “Traditionis custodes” en de begeleidende brief hebben grote beroering veroorzaakt in de zogenaamde traditionalistische kringen. Men kan logischerwijze vaststellen dat het tijdperk van de hermeneutiek van de continuïteit – met zijn dubbelzinnigheden, illusies en onmogelijke inspanningen – duidelijk voorbij is en van tafel geveegd. Deze duidelijke maatregelen hebben niet onmiddellijk gevolgen voor de Priesterbroederschap St. Pius X, maar zij moeten ons aansporen tot diepgaande bezinning. Daartoe is het nodig de dingen van afstand te beschouwen, en ons tegelijk de eeuwige oude en nieuwe vraag te stellen: waarom is de Tridentijnse Mis na vijftig jaar nog steeds de steen des aanstoots?

Allereerst moeten wij bedenken dat de H. Mis de voortzetting in de tijd is van de felste strijd die er ooit is geweest: de strijd tussen het koninkrijk van God en het koninkrijk van Satan. Deze oorlog heeft op de Calvarieberg haar hoogtepunt bereikt met de triomf van Onze Lieve Heer. Het was voor deze strijd en deze overwinning dat Hij mens is geworden. Aangezien de overwinning van Onze Heer door het Kruis en Zijn Bloed tot stand kwam, is het begrijpelijk dat deze voortdurend evenzo door strijd en tegenspraak in stand gehouden wordt. Iedere christen wordt tot deze strijd opgeroepen: Onze Heer herinnert ons daaraan, wanneer Hij zegt dat Hij is gekomen om “het zwaard op aarde te brengen”. (Mt 10, 34) Het is niet verwonderlijk dat de Mis van altijd, die

de definitieve overwinning van Onze Heer op de zonde door Zijn Zoenoffer perfect uitdrukt, zelf een teken van tegenspraak is.

De Tridentijnse Mis geeft een bepaalde opvatting van het christelijk leven en bijgevolg ook van de Kerk, die met de ecclesiologie van het Tweede Vaticaans Concilie totaal onverenigbaar is

Maar waarom is deze Mis zelfs een teken van tegenspraak geworden binnen de Kerk? Het antwoord is eenvoudig en wordt steeds duidelijker. Na vijftig jaar is het antwoord duidelijk voor alle christenen van goede wil: de Tridentijnse Mis getuigt van en geeft een bepaalde opvatting van het christelijk leven en bijgevolg ook van de Kerk, die met de ecclesiologie van het Tweede Vaticaans Concilie totaal onverenigbaar is. Het probleem is niet louter liturgisch, esthetisch of puur formeel. Het probleem is zowel leerstellig, als moreel, als spiritueel, als ecclesiologisch en liturgisch. In één woord, het is een probleem dat betrekking heeft op alle aspecten van het leven van de Kerk zonder uitzondering: het betreft het geloof.

Aan de ene kant staat de Mis van altijd, het vaandel van een Kerk die de wereld trotseert en die zeker is van de overwinning, want haar strijd is niets anders dan de voortzetting van de strijd die Onze Heer heeft gevoerd om de zonde en het koninkrijk van Satan te vernietigen. Het is met en door de Mis, dat Onze Heer de christenen opneemt in Zijn eigen strijd door hen tegelijker-

tijd aan Zijn Kruis en Zijn overwinning te laten deelhebben. Uit dit alles vloeit voort dat het christelijk leven een echte strijd is. Twee eigenschappen typeren het: de geest van offer en een rotsvaste hoop.

Aan de andere kant staat de Mis van Paulus VI, authentieke uitdrukking van een Kerk die in harmonie wil zijn met de wereld, die ingaat op de verzoeken van de wereld; een Kerk die uiteindelijk niet meer hoeft te strijden tegen de wereld omdat de wereld niets meer te verwijten valt; een Kerk die niets meer te onderwijzen heeft omdat zij bereid is te luisteren naar de machten van de wereld; een Kerk die het offer van Onze Heer niet meer nodig heeft, aangezien zij het begrip zonde kwijt is en dus niets meer moet uitboeten; een Kerk die niet meer de opdracht heeft het universele Koningschap van Onze Heer te herstellen, omdat zij haar bijdrage wil leveren aan een betere wereld, die vrijer is, die gelijkheid nastreeft, die milieuvriendelijker is; en dit alles met zuiver menselijke middelen. Deze humanistische zending, zoals de mannen van de Kerk zich tot doel hebben gesteld, moet noodzakelijkerwijs gepaard gaan met een liturgie die ook humanistisch en gedesacraliseerd is.

16 Juli 2021 is zeker een dag met een belangrijke gebeurtenis in de strijd van de laatste vijftig jaar, die geen oorlog is tussen twee ritën: het is wel degelijk een oorlog tussen twee verschillende en tegengestelde opvattingen van de Kerk en het christelijk leven, die totaal onverzoenlijk en onverenigbaar met elkaar zijn. De H. Augustinus pa-

rafraserend zou men kunnen zeggen dat twee Missen twee steden bouwen: de Mis van altijd heeft de christelijke stad gebouwd, de nieuwe Mis probeert de humanistische en seculiere stad te bouwen.

Als de Goede God dit allemaal toelaat, dan doet Hij dat zeker voor een groter goed. In de eerste plaats voor onszelf, die het onverdiende geluk hebben de Tridentijnse Mis te kennen en er voordeel uit te trekken; wij bezitten een schat waarvan wij de waarde niet altijd beseffen en die wij misschien te veel uit gewoonte behouden. Wanneer iets kostbaars wordt aangevallen of veracht, wordt de grote waarde ervan beter gewaardeerd. Moge deze “schok” – die teweeggebracht wordt door de harde woorden van de officiële teksten van 16 juli – dienen om onze gehechtheid aan de Tridentijnse Mis te vernieuwen, te verdienen en te herontdekken. Deze Mis, onze Mis, moet voor ons werkelijk als de parel van het Evangelie zijn, waarvoor wij alles opgeven, waarvoor wij bereid zijn om alles te verkopen. Diegene die niet bereid is om zijn bloed te vergieten voor deze Mis, is het niet waardig ze op te dragen. Diegene die niet bereid is alles op te geven om ze te behouden, is het niet waardig ze bij te wonen.

Dit moet onze eerste reactie zijn op de gebeurtenissen die opschudding hebben veroorzaakt in de Kerk. Onze reactie, die van priesters en katholieke gelovigen, moet diepgaander zijn en ver uitstijgen boven allerhande commentaar en verklaringen die getuigen van ongerustheid en hopeloosheid.

De Goede God heeft zeker een ander doel voor ogen, nu Hij deze nieuwe aanval op de Tridentijnse Mis toelaat. Niemand kan in twijfel trekken dat de laatste jaren veel priesters en gelovigen deze Mis hebben ontdekt, en dat zij door de Mis in aanraking zijn gekomen met een nieuwe geestelijke en morele omgeving, die de weg naar de heiliging van hun ziel heeft geopend. De laatste maatregelen tegen de Mis zullen deze zielen verplichten alle gevolgen te trekken uit wat zij hebben ontdekt: zij moeten nu oordeelkundig kiezen hetgeen voor de hand ligt voor alle goed geïnformeerde katholieken. Vele zielen zullen voor een belangrijke keuze komen te staan met betrekking tot het geloof, want – nogmaals – de Mis is de hoogste uitdrukking van een leerstellige en morele wereld. Het gaat er dus om te kiezen voor het katholiek geloof in zijn geheel en voor Onze Heer Jezus Christus, Zijn Kruis, Zijn Offer, Zijn Koningschap. Het gaat erom Zijn Bloed te kiezen, de Gekruisigde tot het einde na te volgen door een volledige, radicale en consequente trouw.

De Priesterbroederschap St. Pius X heeft de plicht om al die zielen te helpen die momenteel geschokt en ontredderd zijn, hun de zekerheid te bieden dat de Tridentijnse Mis de facto nooit van de aardbodem kan verdwijnen. Bovendien moet ieder van ons hun een helpende hand reiken. Alleen op die manier bewijzen wij in waarheid onze liefde.

De Priesterbroederschap St. Pius X heeft de plicht om al die zielen te helpen die momenteel ge-

schokt en ontredderd zijn. In de eerste plaats hebben wij de plicht hun de zekerheid te bieden dat de Tridentijnse Mis de facto nooit van de aardbodem kan verdwijnen: dit is een hoogstnoodzakelijk teken van hoop. Bovendien moet ieder van ons, priester of gelovige, hun een helpende hand reiken, want wie de goederen waar hij voordeel uittrekt niet wil delen, is die goederen in feite onwaardig. Alleen op die manier bewijzen wij in waarheid onze liefde voor de zielen en de Kerk. Want iedere ziel die wij voor het Kruis van Onze Lieve Heer winnen en voor de immense liefde die Hij door Zijn Offer heeft betoond, zal een ziel zijn die

werkelijk gewonnen is voor Zijn Kerk, voor de liefde die haar bezielt – en die vooral in deze tijd de onze moet zijn.

Het is aan de Moeder van Smarten dat wij deze zorgen toevertrouwen, het is tot haar dat wij onze gebeden richten, omdat niemand beter dan zij het mysterie van het Offer van Onze Heer en Zijn overwinning op het Kruis heeft doorgrond. Niemand was zo innig verbonden met Zijn lijden en Zijn triomf als zij. In haar handen heeft Onze Heer de hele Kerk gelegd en aan haar is dan ook het kostbaarste van de Kerk toevertrouwd: het testament van Onze Heer, het H. Misoffer.

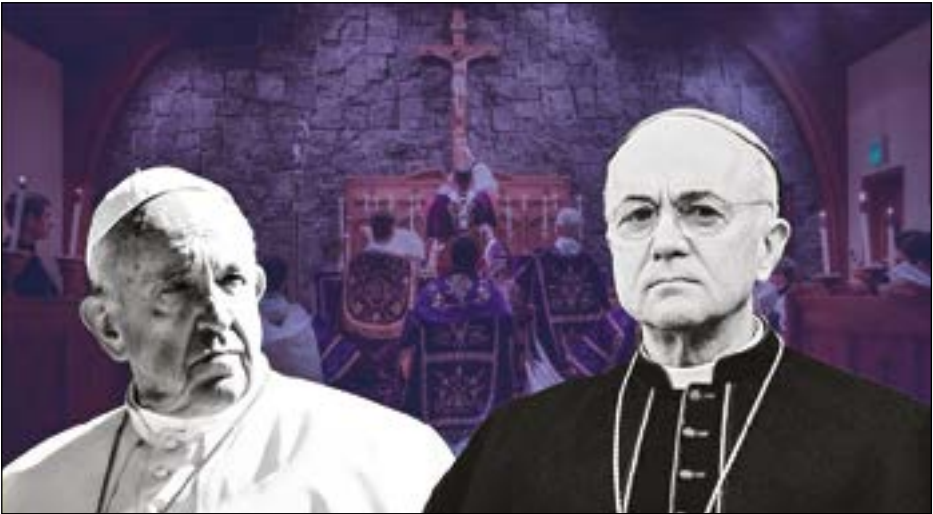
Menzingen, 22 juli 2021,
op het feest van de H. Maria Magdalena,
Don Davide Pagliarani, Algemeen-Overste

De stenen zullen gaan roepen

Aartsbisschop Carlo Maria Viganò
over Traditionis Custodes

Remnant Newspaper, maandag 2 augustus 2021

verkorte weergave

“Dico vobis quia si hii tacuerint, lapides clamabunt.” Lc. 19, 40
“Ik zeg u: Als zij zwijgen, dan zullen de stenen gaan roepen.”

Traditionis custodes: dit is de aanhef van het document waarmee Franciscus het eerdere *Motu Proprio Summorum Pontificum* van Benedictus XVI imperatief annuleert. De bijna spottende toon van het bombastische citaat uit *Lumen Gentium* is klaarblijkelijk: juist nu Bergoglio de bisschoppen erkent als hoeders van de Traditie, vraagt hij hen de hoogste en heiligste uitdrukking van haar gebed op te heffen. Iedereen die probeert om binnen de plooiën van de tekst een mogelijkheid te vinden om de tekst te omzeilen, moet weten dat het ontwerp dat ter herziening naar de Congregatie voor de Geloofsleer werd gestuurd, veel drastischer was dan de uiteindelijke tekst: een bevestiging, voor zover dat nog nodig was, dat er geen bijzondere druk nodig was van de historische vijanden van de Tridentijnse Liturgie ... om Zijne Heiligheid ervan te overtuigen te proberen waar hij het beste in is: afbreken. “Ubi solitudinem faciunt, pacem appellant.” “Ze maken een woestenij en noemen het vrede.” (Tacitus, *Agricola*)

De werkwijze van Franciscus

... Na de jaren van dit pontificaat hebben we allemaal begrepen dat de redenen die Bergoglio geeft voor het weigeren van een ontmoeting met een prelaat, een politicus of een conservatieve intellectueel, niet van toepassing zijn op de misbruikende kardinaal, de ketterse bisschop, de abortus propagerende politicus, of de globalistische intellectueel. ... Niet alleen veroordeelt Bergoglio de dwalingen van de huidige tijd niet door

de Waarheid van het Katholieke Ge loof krachtig opnieuw te bevestigen – dit heeft hij nooit gedaan! – maar hij probeert actief deze dwalingen te verspreiden, ze te promoten, hun aanhangers aan te moedigen, ze zoveel mogelijk te verspreiden en evenementen te organiseren om ze in het Vaticaan te promoten, terwijl hij tegelijkertijd diegenen het zwijgen oplegt die dezelfde dwalingen aan de kaak stellen. Niet alleen bestraft hij ontuchtige prelaten niet, maar hij bevordert en verdedigt ze zelfs door te liegen, terwijl hij conservatieve bisschoppen herplaatst, en zijn ergernis niet onder stoelen of banken steekt over de oprechte smeekbeden van kardinalen die niet op één lijn zitten met de nieuwe koers. Niet alleen veroordeelt hij geen politici die abortus propageren, en die zich voor katholiek uitgeven, maar hij komt tussenbeide om te voorkomen dat de bisschoppenconferentie zich over deze kwestie uitsprekt, in tegenspraak met die synodale weg, die hem omgekeerd in staat stelt een minderheid van ultra-progressieven te gebruiken om zijn wil op te leggen aan de meerderheid van de synodevaders.

... Wij zijn zover gekomen dat zelfs eenvoudige mensen met weinig kennis van leerstellige vraagstukken begrijpen dat wij een niet-katholieke paus hebben, althans in de strikte zin van het woord. Dit brengt een aantal niet te verwaarlozen problemen van canonieke aard met zich mee, die niet aan ons zijn om op te lossen, maar die vroeg of laat zullen moeten worden aangepakt.

De ervaring van de Tridentijnse Mis in het priesterleven

... Veel priesters ontdekken de schatten van de eerbiedwaardige Tridentijnse Liturgie pas als ze die opdragen en zich erdoor laten doordeesen. ... Het simpele feit dat Lutherse pastors, modernisten en bekende vrijmetse-laars meewerkten aan het opstellen van de nieuwe misritus (NOM), moet ons doen begrijpen, zo niet de kwade trouw en het opzettelijk wanbeheer, dan toch op zijn minst de horizontale mentaliteit, verstoken van elke bovennatuurlijke impuls, die de auteurs van de zogenaamde “liturgische hervorming” motiveerde – die, voor zover wij weten, zeker niet schitterden door de heiligheid waarmee de heilige auteurs van de teksten van het oude *Missale Romanum* en van de gehele liturgie schitteren.

De beperkende opvatting van het vrijgeven van de Mis

... Daarom vind ik het uiterst onaangenaam om in *Traditionis custodes* te moeten lezen dat de reden waarom Franciscus meent dat het motu proprio *Summorum Pontificum* veertien jaar geleden werd afgekondigd, alleen gelegen was in de wens om het zogenaamde schisma van Aartsbisschop Lefebvre te helen. ... De wens om de rechten te herstellen van de Mis die gedurende twee millennia de heiligheid van de gelovigen heeft gevoed en het levenssap aan de christelijke beschaving heeft gegeven, kan niet tot een toevallig feit worden herleid. ... Maar tegenwoordig, met de

zware last van Vaticanum II en met de nu wijdverbreide gesecculariseerde mentaliteit, kan zelfs de legitimiteit van het vieren van de Tridentijnse Mis zonder toestemming slechts beschouwd worden als een onmiskenbaar goed – een goed dat voor iedereen zichtbaar is door de overvloedige vruchten die het brengt in de gemeenschappen waar deze Mis wordt opgedragen. ...

Het vermeende “instrumentele gebruik” van het Romeins missaal

Franciscus weet heel goed dat de enquête die onder bisschoppen over de hele wereld is gehouden, geen negatieve resultaten heeft opgeleverd, hoewel de formulering van de vragen duidelijk maakte welke antwoorden hij wilde krijgen. Die raadpleging was een voorwendsel om de mensen te doen geloven dat het besluit dat hij nam, onvermijdelijk was en de vrucht van het aanhoren van het episcopaat. Wij weten allen dat Bergoglio, als hij resultaat wil behalen, niet aarzelt zijn toevlucht te nemen tot dwang, leugens en handjeklap: de gebeurtenissen van de laatste synoden hebben dit onomstotelijk aangetoond, met de post-synodale exhortatie die nog vóór de stemming over het *Instrumentum Laboris* was opgesteld. ... Ook in dit geval was het vooropgestelde doel dus de afschaffing van de Tridentijnse Mis, en het klaarblijkelijke excuus moest het vermeende “instrumentele gebruik van het Romeins Missaal van 1962 zijn, vaak gekenmerkt door een verwerping niet alleen van de litur-

gische hervorming, maar van Vaticanum II zelf”. Eerlijk gezegd kan men wellicht de Priesterbroederschap St. Pius X van dit instrumenteel gebruik beschuldigen, die echter het volste recht heeft te bevestigen wat ieder van ons goed weet, namelijk dat de Mis van de H. Paus Pius V onverenigbaar is met de ecclesiologie en de leer van na het Tweede Vaticaanse Concilie. Maar de Priesterbroederschap is niet aangetast door het motu proprio, en heeft altijd met het missaal van 1962 gecelebreerd, juist op grond van dat onvervreembare recht dat Benedictus XVI heeft erkend, en dat niet zo maar is gecreëerd in 2007.

De diocesane priester die de Mis opdraagt in de kerk die hem door de bisschop is toegewezen, en die het elke week te verduren krijgt vanwege de beschuldigingen van ijverige progressieve katholieken, alleen omdat hij het heeft gewaagd het Confiteor te bidden alvorens de Communie aan de gelovigen uit te reiken, weet heel goed dat hij niet negatief kan spreken over de Novus Ordo of Vaticanum II, want bij de eerste de beste lettergreep zou hij al bij de Curie worden ontboden en naar een parochiekerk worden gestuurd die verloren ligt in de bergen. Dat zwijgen, dat altijd pijnlijk is en bijna altijd door iedereen als welsprekender wordt ervaren dan vele woorden, is de prijs die hij moet betalen om de H. Mis van alle tijden op te kunnen dragen, om de gelovigen de genaden niet te onthouden die zij over de Kerk en de wereld uitstort. En wat nog absurder is, is dat men ons ongestraft zegt dat de Tri-

dentijnse Mis afgeschaft moet worden, omdat ze onverenigbaar is met de ecclesiologie van Vaticanum II, maar dat zodra wij hetzelfde zeggen – namelijk dat de Montiniaanse Mis onverenigbaar is met de katholieke ecclesiologie – wij onmiddellijk het voorwerp van veroordeling worden, en dat onze bewering als bewijs tegen ons wordt gebruikt voor het revolutionaire tribunaal van Santa Marta.

... Maar waar is dan dit instrumentele gebruik van het *Missale Romanum*? Moeten we niet eerder spreken van het instrumentele gebruik van het Missaal van Paulus VI, dat – om Bergoglio’s woorden te parafraseren – steeds meer gekenmerkt wordt door een groeiende afwijzing, niet alleen van de preconciliaire liturgische traditie, maar van alle oecumenische concilies die aan Vaticanum II voorafgingen? Aan de andere kant, is het niet juist Franciscus die het als een bedreiging voor het concilie beschouwt als een Mis kan worden opgedragen die alle leerstellige afwijkingen van Vaticanum II afwijst en veroordeelt?

Andere ongerijmdheden

Nooit in de geschiedenis van de Kerk vormde een concilie of een liturgische hervorming een breekpunt tussen wat er aan voorafging en wat er op volgde! Nooit in de loop van deze twee millennia hebben de Roomse pausen opzettelijk een ideologische grens getrokken tussen de Kerk die hen voorafging en die welke zij moesten besturen, door het leergezag van hun voorgangers op te heffen

en tegen te spreken! Het voor en na werd in plaats daarvan nu een obsessie, zowel van hen die voorzichtig leerstellige dwalingen insinueerden achter dubbelzinnige uitdrukkingen, als van hen die – met de stoutmoedigheid van hen die menen te hebben gewonnen – Vaticanum II propageerden als “het 1789 van de Kerk”, als een “profetische” en “revolutionaire” gebeurtenis.

Vóór 7 juli 2007 antwoordde een bekende pontificale ceremoniemeester, als reactie op de verspreiding van de traditionele ritus, gepikeerd: “Er is geen weg terug!” En toch kan men blijkbaar met Franciscus terugkomen op de afkondiging van *Summorum Pontificum* – en hoe! – als het dient om de macht te behouden en te voorkomen dat het goede zich verspreidt. Het is een slogan die een onheilspellende echo is van de kreet van de pandemievertoning: “Niets zal meer zijn zoals het was”.

Het is veelzeggend dat Franciscus een vermeende verdeeldheid erkent tussen de gelovigen die verbonden zijn met de Tridentijnse liturgie en zij die zich grotendeels uit gewoonte of berusting hebben aangepast aan de hervormde liturgie: hij tracht deze verdeeldheid niet te helen door volledige rechten te erkennen op een ritus die objectief beter is ten opzichte van de Montiniaanse ritus, maar juist om te voorkomen dat de ontologische superioriteit van de Mis van de H. Paus Pius V duidelijk wordt, en om te voorkomen dat de kritiek op de hervormde ritus en de leer die zij uitdraagt, naar voren komt, verbiedt

hij ze, bestempelt ze als splijtzwam, beperkt ze tot de reservaten van de Indianen en probeert de verspreiding ervan zoveel mogelijk te beperken, opdat ze volledig zal verdwijnen in naam van de opheffingscultuur, waarvan de conciliaire revolutie de ongelukkige voorloper was. ...

Het tirannieke karakter van *Traditionis custodes*

... Het geval Italië – waar een niet-gekozen regering wetgeving uitvaardigt betreffende de verplichting tot inenting en over de groene pas, en daarbij de Italiaanse grondwet en de natuurlijke rechten van het Italiaanse volk schendt – lijkt niet veel af te wijken van de situatie waarin de Kerk zich bevindt, met een afgetreden paus die is vervangen door Jorge Mario Bergoglio, gekozen – of op zijn minst gewaardeerd en gesteund – door de Sankt Gallenmaffia en het ultra-progressieve episcopaat. Het blijft duidelijk dat er sprake is van een diepe crisis in het gezag, zowel burgerlijk als religieus, waarbij degenen die de macht uitoefenen, dit doen tegen degenen die zij geacht worden te beschermen, en bovenal tegen het doel waarvoor dat gezag is ingesteld.

Analogieën tussen de diepe kerk en de diepe staat

... Op dit punt bevinden de burgers enerzijds en de gelovigen anderzijds zich in de toestand dat zij het aardse gezag ongehoorzaam moeten zijn om te gehoorzamen aan het goddelijke gezag, dat de naties en de Kerk regeert. ...

Volkomen herstel

... Toen Onze Heer Jeruzalem binnenkwam, gezeten op een ezelsveulen, en de menigte mantels uitspreidde, terwijl Hij voorbijging, vroegen de Farizeeën Hem: “Meester, berisp uw leerlingen”. De Heer antwoordde hun: “Ik zeg u, als zij zwijgen, dan zullen de stenen gaan roepen”. (*Lc. 19, 28-40*) Sinds zestig jaar roepen de stenen van onze kerken het uit, aan welke nu het Heilig Offer tweemaal is ontzegd. Ook het marmer van de altaren, de zuilen van de basilieken en de hoge gewelven van de kathedralen schreeuwen het uit, omdat deze stenen, gewijd aan de verering van de ware God, vandaag de dag verlaten en verwaarloosd worden, of ontheiligd door afschuwelijke ritens,

of veranderd in parkeerplaatsen en supermarkten, juist als gevolg van dat concilie dat men per se wil verdedigen. Laten wij ook uitroepen: wij die levende stenen zijn van de tempel van God. Laten wij met geloof roepen tot de Heer, opdat Hij een stem geeft aan Zijn leerlingen die vandaag zwijgen, en opdat de ondraaglijke diefstal waarvoor de bestuurders van de Wijngaard van de Heer verantwoordelijk zijn, wordt hersteld.

Maar om die diefstal te herstellen, is het nodig dat wij ons waardig tonen voor de schatten die van ons gestolen zijn. Laten wij trachten dit te doen door ons heilig leven, door het voorbeeld te geven van de deugden, door het gebed en het veelvuldig ontvangen van de Sacramenten. ...

+ Carlo Maria Viganò, *Aartsbisschop*

28 juli 2021

*HH. Nazarius en Celsus, martelaren;
Victor I, paus en martelaar;
Innocentius I, paus en belijder*

Kardinaal Raymond Burke trekt gezag Paus Franciscus in twijfel

om de traditionele Latijnse Mis af te schaffen

Catholic News Agency, 22 juli 2021

verkorte weergave

... Kardinaal Burke vroeg zich in zijn verklaring van 22 juli, het feest van de H. Maria Magdalena, af of de paus “juridisch gezien” de traditionele Latijnse Mis kon afschaffen. Het motu proprio *Traditionis custodes* van 16 juli, zei hij, “legt nieuwe beperkingen op” aan de Traditionele Mis “die wijzen op haar uiteindelijke eliminatie”.

Hij stelde dat “de volheid van macht (plenitudo potestatis) van de Romeinse

paus de macht is die nodig is om de leer en de discipline van de Kerk te verdedigen en te bevorderen”, maar “geen ‘absolute macht’ is, die de macht zou inhouden om de leer te veranderen of een liturgische discipline uit te roeien die al sinds de tijd van Paus Gregorius de Grote en zelfs nog eerder in de Kerk levend is geweest”.

... “Uit de ernst van het document blijkt,” schreef de kardinaal, “dat Paus

Franciscus het motu proprio heeft uitgevaardigd om iets aan te pakken wat hij als een ernstig kwaad beschouwt dat de eenheid van de Kerk bedreigt, namelijk het Usus Antiquior (Oudere Gebruik), wat Paus Benedictus XVI de buitengewone vorm van de Romeinse Ritus noemde. Volgens de Heilige Vader maken zij die volgens dit gebruik bidden een keuze die “de Kerk en haar instellingen verwerpt in naam van wat de ‘ware Kerk’ wordt genoemd”, een keuze die “de communico tegenspreekt en de verdeeldheid voedt”.

... “Gezien het belang dat aan de ‘uitvoerige raadpleging’ (van de bisschoppen) of ‘vragenlijst’ wordt gehecht en de ernst van de zaak die zij behandelt,” aldus Kardinaal Burke, “lijkt het van essentieel belang dat de resultaten van de raadpleging openbaar worden gemaakt, samen met de vermelding van het wetenschappelijke karakter ervan”.

... “De gelovigen in kwestie, onder wie zich talrijke jongvolwassenen en jonge echtparen met kinderen bevinden, ontmoeten door de traditionele Mis Christus, die hen steeds dichterbij tot zich trekt door de hervorming van hun leven en de medewerking aan de goddelijke genade die uit Zijn verheerlijkt, doorboorde Hart in hun hart stroomt,” zei hij.

... “De strengheid van deze documenten wekt natuurlijk een diepe ontredering en zelfs een gevoel van verwarring en verlatenheid op. Ik bid dat de gelovigen niet zullen bezwijken voor ontmoediging, maar met de hulp van de goddelijke genade zullen volharden

in hun liefde voor de Kerk en voor haar herders, en in hun liefde voor de Heilige Liturgie,” schreef hij.

Kardinaal Burke besloot met de katholieken te vragen voor Paus Franciscus te bidden.

De website van het **Weekblad Famille Chrétienne** publiceerde op 17 juli jl. o.a. volgende reactie op het motu proprio *Traditionis custodes*:

“Het is een zeer beledigende en gewelddadige tekst,” zegt **Pater Benoît Paul-Joseph**, Overste van het Franse District van de Priesterbroederschap St. Petrus. ... “Wij worden niet veel betaald voor onze gehoorzaamheid aan Rome ...” Hij onderstreepte: “De Priesterbroederschap St. Pius X wordt uiteindelijk beter behandeld dan wij”. ... “Sinds onze oprichting hebben wij getracht in deze kinderlijke geest te staan, met het recht dat ons is toegekend om opbouwende kritiek te kunnen leveren, maar er blijft bij sommigen een wantrouwen bestaan jegens ... onze gehoorzaamheid, onze erkenning van de geldigheid en de vruchtbaarheid van het missaal van Paulus VI, dat wij nooit in twijfel hebben getrokken.”

... Conclusie zonder illusie: “Het gaat dus om een kader voor de laatste mensen die verbonden zijn met het missaal van de H. Paus Pius V, die op therapeutische wijze begeleid worden zoals in de palliatieve zorg”.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Deur van de Hemel, bid voor ons.

Onder al de eretitels die wij als een ruiker uit de mooiste bloemen samengevlochten, en aan de voet van Maria's troon nebben neergelegd, mag die van 'Deur van de Hemel' wel de hoop- en troostvolste genoemd worden.

Wat toch zou het ons baten Maria in onze twijfels als Moeder van Goede Raad, in onze kwellingen als Troosteres van de Bedrukten, in onze strijd tegen duivel, wereld en driften, als Hulp van de Christenen te hebben aangeroepen, als wij ten slotte voor eeuwig zouden verloren gaan? Of is de redding van onze ziel voor de zalige eeuwigheid niet het enig waarachtig belang dat wij in dit leven te behartigen hebben? Wat betekent het hier in rijkdom of armoede, in gezondheid of ziekte in voor- of tegenspoed, in geleerdheid of onwetendheid onze dagen te hebben gesleten? Dit alles gaat voorbij; slechts één enkele zaak blijft voor eeuwig, één enkele zaak overheerst alle belangen, die wij op aarde moeten verzorgen, nl. de zaligheid van onze ziel; want ziel verloren, is alles verloren. De zaligheid is dan ook de eerste en de voornaamste van alle genaden, het einddoel ook

waarom alle andere genaden ons geschonken worden.

Is nu die zaligheid zo buitengewoon gewichtig, dat wij haar tegen iedere prijs moeten bemachtigen; als wij ondanks alles de hemel binnen moeten, dan is het ook van het grootste belang te weten welke de deur is, die er ons zal binnenleiden.

Die deur is de gezegende Moeder van Jezus en daarom kent een waar Mariakind geen hoopvollere titel, waarmee het zijn Moeder zal begroeten dan Deur van de Hemel. Die aanroeping is in dit tranendal een heerlijke balsem voor de ziel, die hunkert

naar het eeuwig geluk; zij doet ons te midden van de ellenden van dit leven voortdurend hoopvol uitzien naar de zalige eeuwigheid en vervult het hart met een vreugde, die niemand of niets kan ontnemen.

Die aanroeping moet ook Maria aangenaam in de oren klinken, want zij is de bekroning van de eindeloze reeks weldaden aan haar kinderen geschonken en zij verzekert haar een eeuwigdurende dankbaarheid van alle uitverkorenen.

Dat Maria met alle recht onder die heerlijke titel wordt aangeroepen, waarborgt ons het gezag van de H. Kerk. Zingt zij niet in een van haar liederen: *pervia caeli porta manes*, Gij blijft de open deur van de hemel? En waarom zij Maria zo toejubelt? Omdat de Medeverlosseres van de mensen met en door haar Zoon, weer de deur van de Hemel heeft ontsloten en omdat zij, de uitdeelster van alle genaden, ook de genade van de eindvolharding zal schenken en de uitverkorenen als het

ware bij de hand over de drempel van de Hemel het Rijk van de onbegrijpelijke vreugde binnenleidt.

Wat was het voor de engelen een ontzettende gebeurtenis, toen door de zonde van Adam en Eva in het paradijs de deur van de hemel in haar slot viel om onverbiddelijk gesloten te blijven! Haar te openen vermocht geen sterveling, vermochten noch de verzuchtingen van de oudvaders, noch de smekingen van al de heiligen van het Oude Verbond, want zij konden de gramschap Gods niet stillen, noch de uitgesproken straf te niet doen. Of vroeg de beledigde God niet een voldoening die Hem waardig was, daarom een oneindige voldoening! Deze zou Hem de tweede Persoon van de allerheiligste Drie-eenheid brengen. Bij zijn Menswording ging de Hemel voor de eerste maal weer open, toen kwam de Hemel tot ons, en Hij is tot ons gekomen door Maria.

Maar nog bleef de Hemel gesloten voor het ongelukkig mensdom. Doch wij hadden Jezus en Maria; bei-

den zouden als Verlosser en Medeverlosseres van hun lijden de gouden sleutel van het kruis smeden, die eenmaal de hemeldeur zou openen. Dit kruis, Jezus droeg het op Zijn schouders alvorens er aan vastgespijkerd te worden, en Maria droeg het in haar hart.

Breder hoeven wij thans die gedachte niet te ontwikkelen, daar wij ze reeds vroeger hebben ontvouwd. Wat wij echter wel duidelijk in het licht willen stellen, is: dat Maria niet slechts de deur van de hemel is, doch dat zij ook de enige deur is, die het rijk van de eeuwige liefde voor ons kan ontsluiten, want per Mariam ad Jesum: is Jezus tot ons gekomen door Maria, wij kunnen tot de verheerlijkte Jezus in de Hemel slechts toegang krijgen door Maria.

Zeker is het, dat buiten de ware Kerk de zaligheid onmogelijk is; en even zeker is het, dat zonder Maria de zaligheid onbereikbaar is. Dit is niet slechts een vroom gevoelen, van de

ene of andere Mariavereerder, doch het is de leer van de heiligen. *Nemo salvus nisi per te*, zegt de H. Germanus van Antiochië, niemand wordt zalig tenzij door u, o Maria! *Nemo potest caelum intrare, nisi per Mariam transeat tamquam per portam*, niemand wordt in de Hemel toegelaten, of hij moet, door Maria, als door de deur binnentreden, verzekert de H. Bonaventura, en de H. Alfonsus van Liguori maakt deze woorden tot de zijne. En drukt de H. Kerk niet dezelfde waarheid uit, wanneer zij ons de bede op de lippen legt: “En toon ons na deze ballingschap Jezus, de gezegende Vrucht van uw lichaam.”

Welk een troostvolle gedachte, dat onze zaligheid in Maria's handen ligt. Kan zij aan veiliger hoede worden toevertrouwd? Of is Maria niet de beste, de liefdevolste van alle moeders? *Felix caeli porta!* Met recht begroet de Kerk haar als de zalige poort van de hemel. Wat een geluk voor ons, dat Maria de deur van de hemel is, want zou een moeder haar kinderen ooit buiten het eeuwig geluk kunnen sluiten?

Vandaar zegt de H. Alfonsus, dat de toewijding aan Maria een van de zekerste waarborgen van zaligheid is; en van die grote Mariavereerder komt dit hoopvolle woord: “Een kind van Maria kan niet verloren gaan,” dat zo schitterend harmonieert met het gezegde van de H. Bernardus: “Een kind van Maria is een kind van de Hemel!”

Heerlijk geeft de H. Anselmus diezelfde troostvolle gedachte weer, waar hij schrijft: “Al was ik reeds half in de hel, nog zou ik niet ophouden op de Koningin van de Hemel te

H. Bonaventura

vertrouwen, want wie in de armen van Maria rust, kan niet verloren gaan”. En kan die waarheid op tref-fender wijze uitgedrukt worden, dan door de woorden van de H. Bonaven-tura, die zegt: “Van acht zaligheden is er reeds in het Evangelie sprake; men zou er echter nog een negende bij moeten voegen, te weten: Zalig zij die op Maria hebben vertrouwd, want hun naam is in het boek van het leven opgetekend”.

Op het horen van deze bemoedigende uitspraken, kunnen slechts zij ongelovig en wantrouwig het hoofd schudden, die, helaas, in hun verering van Ma-ria verflauwd zijn. Maar zij doen het tevergeefs, want die woorden van de heiligen bevatten geen overdrijving, zij zijn immers uit de mond gevloeid van mannen, die zich door de geest Gods lieten leiden. Bovendien, zou wel ie-mand nog de Hemel waardig zijn, als hij Maria niet van harte bemint?

Hoe treffend is het, een kind te ontmoeten dat zijn moeder oprecht bemint: vanzelf voelen wij in ons hart sympathie voor hem ontwaken, even-als wij van afkeer vervuld worden, als wij een ongelukkige aantreffen die zijn moeder geen rechtzinnige liefde toe-draagt. Indien nu een kind zijn moeder niet meer bemint, haar niet eerbiedigt, hare vermaningen en waarschuwin-gen in de wind slaat, haar op barse en ruwe wijze toespreekt of antwoordt, dan is het voor ons een onfeilbaar te-ken, dat de rampzalige de weg van het verderf is ingeslagen; heeft iemand daarentegen zijn moeder innig lief, dan is zulks gewoonlijk een bewijs, dat zijn hart nog goed is.

H. Anselmus

Mogen wij ditzelfde beginsel niet toepassen op Maria, de Moeder van onze zielen? Moet iemand helaas de bekentenis van de lippen, dat zijn liefde tot Maria verkoeld is; jubelt zijn hart niet meer wanneer hij Maria vereerd en toegejuicht ziet; voelt hij zich niet door die echt Roomse drang meegesleept om Maria te loven en te prijzen, dan is hij te beklagen, want het is niet aan te nemen, dat iemand al zijn christelijke plichten kan volbren-gen zonder verering van Maria.

Maar daarentegen, wanneer ie-mand een steeds tederder verering voor Maria koestert, een heilige vreugde op haar feestdagen zijn ziel doortrilt, een steeds groter behoefte hem aandrijft om haar bescherming en bijstand in te roepen, dan heeft hij alle reden om God innig te danken, want, zegt de H. Johannes Damascenus, “deze genade verleent God slechts aan hen, die Hij zeker zalig wil maken.”

Laten wij daarom Maria beminnen en onze liefde door onze daden tonen. Hoe dikwijls bidden wij niet: monstra te esse Matrem, geef blijken dat gij onze Moeder zijt, maar moeten wij niet tot ons het verwijt richten, dat wij ons niet als haar kinderen gedragen? Zeker, een moeder bemint al haar kinderen, zelfs hen die haar hartzeer veroorzaken; maar het kan toch niet geloofwaardig worden, dat zij een onweerstaanbare voorliefde voelt voor hen, die zich het vurigste aan haar hechten en haar het meest voldoening schenken. Het is haar een heilige behoefte die kinderen boven de andere goed te doen, en, liet zij haar moederlijk gevoel geheel gaan, ze enigermate door haar vertroetelingen te bederven.

Zo gaat het ook met onze hemelse Moeder: Geen twijfel, of al haar kinderen zijn haar lief, want allen zijn kinderen van haar smarten. Vandaar zal zij in haar moederlijke bezorgdheid en

liefde niet rusten, of zij moet ze allen om haar troon in het Rijk van de uitverkorenen aanschouwen; maar toch heeft zij haar lievelingen, die door hun aanhankelijkheid en liefde de troost uitmaken van haar Moederhart.

Gebed: O Moeder Maria, u wil ik de geheimen van mijn hart toevertrouwen. Soms maakt zich een hevige angst meester van mijn gemoed, bij de gedachte, dat ik voor eeuwig zou kunnen verloren gaan. Maar als in die benauwde ogenblikken uw beeld voor mijn geest rijst, dan verdwijnt onmiddellijk alle vrees; als ik denk dat ik mijn eeuwige belangen in uw handen heb gesteld, dan zie ik hoopvol de dood tegemoet. Gij immers zijt de hoop van mijn zaligheid. Zolang als ik mij maar aan uw moederlijke mantel vastklem, heb ik niets te duchten, doch juist dat vrees ik, dat ik door mijn zwak en onverstandig hart gedreven, u zou kunnen loslaten, want dan zou ik zeker verloren zijn. Daarom, lieve Moeder, ontnem me alles zo u wilt, als gij maar niet duldt dat ik in uw liefde zou verkillen. *In te Domina, speravi, non confundar in aeternum*, op u, o Heerseres, heb ik mijn vertrouwen gesteld, in eeuwigheid zal het niet beschaamd worden. Amen.

Oefening: Elke avond, vooraleer ons te rust te begeven, ons onder Maria's bescherming stellen en haar betuigen dat wij door haar bemiddeling zeker op de genade van de volharding rekenen.

... wordt vervolgd ...

Maria leert ons de ware liefde

Wat is de hoogste vorm van liefde voor onze toestand als gevallen, zondige mensen? De genoegdoening. Het Offer van Jezus Christus aan het kruis is de hoogste daad van liefde. En deze daad van liefde is een daad van genoegdoening voor het onrecht.

Liefde ten opzichte van de zonde en de zondaar komt tot uitdrukking in genoegdoening: want wie liefheeft en het ongeluk heeft de geliefde te hebben beledigd, kan alleen van liefde blijven spreken wanneer dit onrecht is goedge maakt en de belemmering voor de liefde is weggenomen. Dit is precies de centrale boodschap van Fatima.

Bij elke verschijning van de engel komt dit onderwerp uitdrukkelijk aan de orde: eerst vraagt de engel de kinderen om gebed tot verzoening, bij de tweede verschijning vraagt hij hen om offers, en bij de derde leidt hij hen tot de grootste en enige goddelijke daad van verzoening: het eucharistisch Offer.

Het gebed van de engel is een gebed tot eerherstel voor onze “beledigingen,

heiligschennissen en onverschilligheid”. En wanneer de kinderen bij de derde verschijning de mystieke Communie ontvangen, zegt de engel direct: “Neem en drink het Lichaam en Bloed van Jezus Christus, dat vreselijk door ondankbare mensen wordt beledigd. Breng eerherstel voor hun misdaden en troost uw God!

Op 13 juni 1917 toonde Maria de kinderen haar hart, dat voortdurend werd doorboord met doornen: “We begrepen dat dit het Onbevlekt Hart van Maria was, beledigd door de zonden van de mensheid, en eerherstel verlangde”.

De vrucht van dit visioen voor de drie kinderen was een intieme kennis en een diepe liefde voor het Onbevlekt Hart van Maria: “Vanaf die dag voelden we in ons hart een veel vuriger liefde voor het Onbevlekt Hart van Maria”.

En hoe uiten de kinderen deze liefde? Niet anders dan in de daden van boetedoening en genoegdoening. De liefde wil het kwaad dat Maria is aangedaan goedmaken. Voldoening is de vernietiging van het kwaad dat is gedaan, het herstel van de heilheid, de genezing van het gewonde hart.

Maar deze voldoening is niet alleen een daad van heroïsche en zuivere liefde voor God en voor de Onbevleete, maar is ook het toppunt van ware naastenliefde. Die namelijk daarin bestaat, dat we onze naaste het beste wensen, dat we hem liefhebben zoals Christus hem heeft liefgehad, dat we daarom zijn geluk, zijn heil wensen en er alles aan doen om ervoor te zorgen dat hij dit heil verkrijgt.

Maar wat is er vooral te doen, als we bedenken dat we allen zondaars zijn? De hoogste daad van naastenliefde is de boetedoening voor de zonden van de naaste en het verzoek dat God Zijn barmhartigheid over hem laat schijnen.

Christus zelf legt dit doel van de devotie aan Zuster Lucia uit: “Mijn dochter, het motief waarvoor het Onbevlekt Hart van Maria mij inspireerde om deze kleine genoegdoening te vragen, is om met het oog op deze genoegdoening Mijn barmhartigheid te bewegen om de zielen te vergeven die de pech hebben gehad haar te beledigen. Maar tracht u onophoudelijk door uw gebeden en offers Mijn barmhartigheid voor deze arme zielen aan te wakkeren”.

In Fatima, in onze tijd, waarin “de liefde van velen verkoelt”, ontsteekt God opnieuw het liefdesvuur dat het beste past bij ons arme zondaars en dat ook de diepste uitwerkingen heeft: de genoegdoening!

En zoals een zoon het eerder kan verdragen dat men hem beledigt dan dat zijn geliefde moeder wordt beschimpt, zo heeft Christus een oneindig genoegen in het eerherstel voor de zonden die tegen Zijn allerheiligste Moeder zijn begaan.

En als op die manier onze liefde voor Maria wordt aangewakkerd, kan Maria zich helemaal met ons verenigen en ons leiden naar het toppunt van liefde voor God en de naaste.

Ton Thomasse

Bron: fsspx.news (<https://fsspx.news/de/news-events/news/maria-lehrt-uns-die-wahre-liebe-67183>)

Het volgen van een retraite

Pater Carlo de Beer: “Het volgen van een retraite is een uiterst belangrijke innerlijke spirituele ‘onderhoudsbeurt’”.

In dit artikel wordt aandacht besteed aan de retraite die vier jonge acolieten (zie foto) van de St. Willibrordkerk hebben meegemaakt in het huis van de Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX) in Antwerpen. De jongeren (allen nog studierend) volgden in het voormalig kloostergebouw, dat nu retraitehuis is, meditaties volgens de richtlijnen van de H. Ignatius van Loyola. Voorafgaand aan het interview met de acolieten, dat afgenomen werd door Anne Louis Cammenga, lid van de Derde Orde FSSPX, werd aan Pater Carlo de Beer van de St. Willibrordkerk gevraagd wat deze retraite precies inhoudt.

Pater Carlo de Beer: “In het Antwerpse retraitehuis wordt gewerkt volgens de methode van Ignatius van Loyola. Die is beroemd en wordt alom geprezen. De Spaanse Pater Jezuiet François de Paule Vallet (1883-1947) heeft de retraite van 30 dagen voor werkende mensen teruggebracht tot 5 dagen. De Franse Pater Ludovic Marie Barrielle (overleden 1983), lid van De Parochiale Medewerkers van Christus Koning, gesticht door Pater Vallet, werd in 1970 leraar spiritualiteit in het FSSPX-seminarie in Ecône (CH) en heeft de erfenis van de 5-daagse retraite de FSSPX binnen gebracht. Heel compact dus. Het is de bedoeling dat in deze vijf dagen volledige stilte in acht wordt genomen.

De deelnemers kunnen alleen gesprekken voeren met de predikanten van de retraite. Ik zie de retraite als een uiterst belangrijke innerlijke spirituele ‘onderhoudsbeurt’. Het innerlijk vuur wordt weer aangewakkerd. De deelnemende personen worden geconfronteerd met zichzelf”.

Wat Anne Louis direct opviel tijdens het onderhoud met de jongeren was het enorme enthousiasme waarmee ze vertelden over hun ervaringen met de retraite. Joppe: “We hebben heel veel waarde ontleend aan de week. Wij willen alle vier nog een keer dezelfde retraite volgen. Ook hebben we alle vier een aantal elementen uit de week vastgehouden in ons dagelijks leven. De eerste dagen van de week waren het zwaarst. We mediteerden over zonde en hel. We volgden de Passie van Jezus met eerst het verdriet van Zijn dood en later de vreugde van de verrijzenis. Zelfs het geserveerde eten volgde dit schema. De maaltijden waren in het begin wat soberder. Nooit echt sober overigens, want we waren in het Bourgondische België. Op twee dagen dronken we zelfs verrukkelijke wijnen”.

Constant vertelt daarop over de stilte die de deelnemers in acht namen. Hij zegt: “Het aanhouden van de stilte werkte zeer positief. Het zorgde voor een opperste concentratie en een voor

een volledig gericht zijn op God. Er was geen ruis van anderen. Zo werd het innerlijk vuur aangewakkerd.” En over het programma: Constant: “Dat was zeer intensief en uitdagend. We begonnen ’s ochtends om 6 uur 25 en eindigden pas om 21 uur 30 in de avond. Tussendoor waren er wel pauzes. Je kon eventueel zelfs een middagdutje doen. Sommigen deden dat ook”.

Johan vertelt vervolgens over de opzet van het programma. Johan: “De dagen begonnen met een voordracht van een van de priesters. Daar werden punten in aangegeven waarop we moesten mediteren. In de middag herhaalde dit programma zich. De inleidingen waren zeer boeiend, en één van de beide inleiders doorspekte zijn betoog met heel veel humor”.

En Danny laat weten: “Middenin de week, op woensdag, hadden we de Kruisweg en de Biecht. Vooral de Biecht was heel bijzonder en werkte louterend. De andere drie acolieten zijn bekeerlingen. Voor hen was de Biecht een openbaring. Ik kom zelf uit een katholiek nest. Bij mijzelf leidde de Biecht tot grote bewustwording en een enorme nederigheid”.

De vier studenten vertellen vervolgens wat zij van de meditatie hebben opgestoken en wat die met hen heeft gedaan. Alle vier geven aan dat het vuur in hen is versterkt; dat de concentratie is toegenomen en dat zij dichter tot God zijn gekomen. Een van de acolieten, Danny, is door de deelname aan de week zelfs definitief tot het besluit gekomen om priester te worden. Toch heel bijzon-

Van links naar rechts: Danny Hendriks (24), Joppe Hamelijnc (25), Pater Carlo de Beer, Johan van 't Hoog (23) en Constant Nieuwenstein (24) voor een schitterend kruisbeeld in de Utrechtse St. Willibrordkerk. Tijdens de retraite richtten de deelnemers zich o.a. op de Kruisdood van Onze Heer Jezus Christus.

der dat hij nu deze keuze kan maken. Danny: “Ik neem dingen mee uit de week. Ik laat mijn telefoon meer uit, laat veel elektronica gebruik achterwege en zoek geregeld de stilte. Tijdens de retraite kon je je geweldig focussen. Er was geen ruis van anderen, en het lukte volledig op God gericht te zijn.” Joppe voegt daaraan toe: “Ik mediteer nu dagelijks. Mijn leven is veranderd, er is meer orde ontstaan. Ik hou het verworvene zoveel mogelijk vast en ga er beslist mee door”.

Danny geeft dan nog aan dat hij sinds de retraite meer teksten leest, meer bidt en zich richt op de Kruisweg. Danny: “Ik volg het pad van God en ben veel gelukkiger”. Constant: “Op mij heeft met name de Biecht een hele gunstige, zelfs bevrijdende uitwerking gehad. Ik mag dankzij God in mijn leven en in de maatschappij overeind blijven ondanks al mijn menselijke zwakheden. Later in de retraite had ik werkelijk diep innerlijk contact met God”. Danny: “Het mediteren heeft mij een intens zondebesef en veel meer stilte gebracht”. Johan tenslotte: “Ik heb veel voornemens meegenomen uit de week. Zo ga ik nu negen maanden achter elkaar elke eerste vrijdag van de maand naar de Mis en probeer ik dagelijks een half uur voor meditatie vrij te maken”.

De gebruikte methode van Ignatius is befaamd. Deze manier van werken is in de loop der tijden aanbevolen door een hele reeks pausen en heiligen, waaronder de H. Paus Pius X. Er deden 18 mannen en vrouwen mee aan de week,

waaronder twee zussen van Pater de Beer. De retraite werd geleid door de Paters Verlinden en Huysegems. Danny: “Ik beveel de retraite zeer aan en ik ga zelfs zo ver te zeggen dat iemand pas een echte katholiek is als hij deze week heeft meegemaakt. Het is een van de beste manieren om je volledig op God te kunnen richten”.

Het was voor Anne Louis een feest te zien hoe groot en heilzaam de uitwerking van de retraite op de vier acolieten was geweest. Zij vertelden erover met onverholten enthousiasme. Het is trouwens überhaupt opvallend hoeveel jongeren de Mis volgen in de St. Wilibrordkerk. Veel van de jongeren in deze kerk zijn oprechte bekeerlingen en hebben dus door hun eigen innerlijke ontwikkeling een hele bewuste keuze gemaakt voor de traditionele H. Mis en de FSSPX. Wat hen bij deze kerk trekt is de waarheid die er verkondigt wordt. Er wordt niet geschipperd met de inhoud van de Bijbel en met de theologische leerstellingen van de Heilige Moederkerk, hetgeen deze vier jonge deelnemers voor de toekomstige ontwikkeling van hun katholieke geloofsleven uiterst belangrijk vinden.

Pater De Beer tot slot: “Het is de bedoeling thuis het mediteren voort te zetten en jaarlijks opnieuw op retraite te gaan. Werkelijk een uiterst belangrijke innerlijke spirituele ‘onderhoudsbeurt’ dus. Doel is contact te vinden met God, na te denken over je eindbestemming die immers hier niet op aarde ligt, en je leven te regelen”.

Maarten Bos, Verslaggever van o.a. De Nieuwsbode Zeist

Terugblikken

Met grote vreugde en dankbaarheid kijken we terug op het **zomerkamp** van **1-12 augustus jl.** te Susteren (NL). Het was een mooie tijd. De leden van de **Eucharistische Kruistocht** hadden het geluk dagelijks de H. Mis bij te mogen wonen, te communiceren en de Ignatiaanse retraite te horen. Dat sterkte hun geloof en ijver! Blij speelden ze samen in Gods natuur. De kampleiding had tal van leuke en avontuurlijke spelen en tochten voorbereid. Danken we God en ook de weldoeners voor dat alles! Moge hetgeen in de lessen is geleerd, niet vergeten worden, en de gemaakte vriendschappen

Het hoogfeest van Maria-ten-Hemel-Opneming, **zondag 15 augustus**, werd in de St. Willibrordkerk te Utrecht opgeluisterd door de Eerste H. Communie van twee kinderen, die door ingehaalde lessen niet nog een jaar hoefden te wachten op het ontvangen van Jezus in hun hart.

De Bedevaart Gorcum-Brielle, **28 en 29 augustus jl.**, kon gelukkig dit jaar weer doorgaan! Dank aan God en aan de hulpverleners! Een fantastische groep doorzetters, allen tezamen, voor katholiek herstel in de Lage Landen door gebed en offer! Onvergetelijk zijn de goede sfeer en saamhorigheid.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

September

Opdat de H. Jozef de katholieke scholen moge beschermen!

Oktober

Onze engelbewaarders danken voor hun bescherming!

Engelbewaarders. Onze bescheiden helden

Beste Kruisvaarders,

Onzichtbare vangrail in het Big Bear-gebied

Er gebeuren soms merkwaardige dingen. Soms zie je ze niet, maar je voelt ze. Het moet in de winter van 1984 geweest zijn. Ten oosten van de grote Amerikaanse filmmakersstad Los Angeles liggen prachtige bergen, de Sierra Nevada (Spaans voor “Sneeuwpieken”). Bedekt met naaldbossen, maar doorgaans met veel sneeuw in de winter. En daarin ligt een mooi meer, volledig gevoed door de sneeuw. Tot 1884 leefden daar zóveel grote bruin-grijze beren, “Grizly’s” genaamd, dat ze het meer “Big Bear Lake” (“Grotebeermeer”) hebben genoemd. Er is bovendien ook nog een natuurlijke warmwaterbron. Geen wonder dat rijke mensen uit de naburige filmstad graag naar het Big Bear-gebied gaan. In de zomer om te vissen, bergwandelingen te maken of een tocht met de mountainbike of te paard. In de winter vooral om te skiën of te snowboarden.

Maar dus in de winter van 1984. Een gezin is met de auto door die streek onderweg. Onverwacht komen ze terecht in een verschrikkelijke sneeuwstorm! Zó erg, dat de papa en chauffeur Eric eigenlijk niets meer kan zien dan dikke sneeuwvlokken die zijn voorruit aan het dichtmet-selen zijn. Hij doet het enige verstandige: stoppen en wachten tot de storm voorbij is. Maar: een auto afremmen in de sneeuw gaat nog niet zo snel! Maar verrassing: alle inzittenden merken plots hoe hun auto gestopt, ja teruggeduwd wordt! Eric stapt uit om te zien wat dat is. Hij schrikt zich

halfdood: bijna glijdt hij in een driehonderd meter diepe afgrond! Het voorwiel van de auto staat er op zestig centimeter vandaan! Wat of wie heeft die wagen van over de afgrond teruggeduwd en zo de mensen gered?

Zweeds meisje “wordt gezwommen”

Maar rond die tijd gebeurt er ook zo iets merkwaardigs in Zweden. Ook weer over “voelen” en “redden”. Paola Giovetti tekent het op. Dat wat met Karin Schubbriggs is gebeurd. Karin is een Zweeds meisje van tien jaar oud, wanneer ze met

haar ouders een fietstocht maakt. De kleine gaat behoorlijk snel en fietst alvast vooruit. Zo komt ze als eerste aan bij de mooie watermolen. De ouders blijven nog een aantal minuten achter en dus gaat Karin de tijd goed opvullen. Beneden aan het water ligt een boot en Karin springt er alvast in. Maar daarnaast ligt een mooie, kleine kano. Nóg interessanter! Dus: van het ene bootje naar het andere huppelen! Maar: daarbij glijden de twee bootjes uit elkaar en ... Karin plonst het woelige water in! En ze is geen Nederlandse: ze kan niet zwemmen! Een beetje dom! Erger nog: ze wordt door de sterke stroming mee en naar beneden gezogen! Net op dat ogenblik komen de ouders aangereden! Papa ziet het, werpt zijn fiets weg, gooit een deel van zijn kleren uit en duikt kindlief achterna! Hij grabbelt diep in het kolkende water maar vindt zijn kind ... nergens! Naar boven komend om adem te halen schiet hij een innig gebed om hulp af! Even verderop ziet hij Karin boven water komen en heel

behendig naar de oever zwemmen! In een paar seconden ís ze er! Papa erachter aan: “Kind, hoe heb je leren zwemmen??” Karin: “Nee! Ik voelde ineens iemand náást mij. Die heeft mij met krachtige greep bij armen en benen gepakt en mij zó laten bewegen als u het hebt gezien. Ik had niet het gevoel dat ik zélf heb gezwommen. Dat was iemand anders ...”

Witte ruitelij aan het IJzerfront

Ook dichterbij ons gebeuren zulke dingen. Niet alleen voelen, ook zien! Tussen 1914 en 1918 woedt de Eerste Wereldoorlog. Van Nieuwpoort aan de Westvlaamse Noordzeekust tot dichtbij Bazel aan drielandenpunt Duitsland-Zwitserland-Frankrijk staan enorme legers tegenover

elkaar die nauwelijks een duimbreed bewegen, maar elkaar massaal aan het kapot bombarderen zijn. Aan het riviertje de IJzer staat van de kust tot Ieper het Belgische leger om de Duitsers tegen te houden, vanaf daar tot diep in Noord-Frankrijk nemen soldaten van het Britse wereldrijk die rol over. En bij Ieper gebeurt het. H.C. Moolenburgh tekent het op.

Het Duitse leger waagt nog eens een offensief (= grootscheepse aanval). Die begint met een enorm bombardement met kanonnen. Verschrikkelijk! Daarna springen de Duitse troepen te voorschijn: “Aanvalleu!!” De Britten die het bombardement hebben overleefd, weten wat hun wacht! Een aantal begint innig te bidden! Dan horen ze het geluid van massaal

hoefgetrappel en geschreeuw. Maar vreemd genoeg: niet naar hun tóekomend, maar van hun wéggaand! Met de verrekijkers bespieden de Britse officieren wat er aan de Duitse kant gebeurt ... Die Duitsers lopen als uiteengedreven wég! En nemen dan dekking, ver uit elkaar. De Britse officieren geven het bevel: “Erop af! Haal ze uit hun holen en vang ze!” En inderdaad: de Britse patrouilles vinden er veel van: verschrikte Duitse soldaten. En veel van hun officieren. Allemaal gevangen genomen. En ondervraagd: “Wat wás dat? Waarom doken jullie zo bang weg?” Nog bevend antwoorden de Duitsers: “Jullie ruiters!” De Britten: “Welke?” Antwoord: “Die witte! Witte paarden met ruiters in witte kleren! We dachten

eerst dat ze ruiters uit Marokko waren. Maar die hier werden geleid door een blonde kerel met lichtschijn rond zijn hoofd! We hebben ze beschoten als gek, maar niemand leek geraakt te worden! In ieder geval viel er geen enkele van zijn paard! Het leek een leger van geesten! En hoe dichter ze bij kwamen, vooral die indrukwekkende, blonde aanvoerder, hoe meer we door schrik werden verlamd! We stopten het offensief en brachten ons in veiligheid”. Wie wáren dat?” Nu ... de Britten hebben niets gezien! Ja: wie waren dat? “Een leger van geesten”?

Wat is dat allemaal?

Tja. Er is een stuk van de wereld wat wij mensen doorgaans niet zien. Ik zeg wel, “doorgaans”, dus soms wel. Zoals in de gevallen die we net noemden. Opgetekend in een studie van de site “Academia”. Verzameld en besproken door Giulietta Bandiera, met de titel “Angeli. Intorno a noi.” (“Engelen. Om ons heen.”) Engelen dus!

De Heilige Schrift laat ons ook weten dat engelen bestaan. Jezus waarschuwt: “Minacht geen enkele van deze kleinen [kinderen]. Want ze hebben een engel, die steeds het aangezicht van Mijn Vader ziet, die in de Hemel is.” (*Mt. 18, 10*) Engelen zijn zuivere geesten, met verstand en wil zoals wij, maar zonder lichaam. Met bijzonder scherp verstand, sterke wil en grote kracht. Maar ze zijn niet overal en kunnen niet onze geheime gedachten of de onbekende toekomst weten, noch zijn ze op verschillende

plaatsen tegelijk. Dat kan normaal alleen de goede God. Engelen zijn net als wij schepselen, dus geen goden. Ook zij horen de goede God te aanbidden en de goede engelen dóen het ook.

Niet alle engelen zijn lieverdjes!

Want er zijn ook boze engelen! Genoemd: “duivels”, “demonen” of “gevallen engelen”. Ze trachten ons naar alle kanten schade toe te brengen. En het liefst: ons doen vallen zoals zichzelf! Door ons te verleiden tot zonde. En zó voor ons de hemel onmogelijk te maken. Want ze zijn giftig jaloers op ons: “Die zullen ónze plaatsen niet innemen!!” Zoals ze begonnen met onze stamouders, Adam en Eva. Dat is hun hele bezigheid. Er woedt op aarde een geweldig gevecht om onze zielen! We mogen met deze schurftlijders van demonen niets te maken

willen hebben! Kan je niet even een klein gesprekje met zo’n demoontje voeren? Zou hij het wel zo kwaad bedoelen? Zal hij zich niet bekeren? Nee! Kijk maar wat er met Eva en daarna met Adam gebeurd is! Jezus waarschuwt: *“De duivel is een leugenaar en moordenaar vanaf het begin.”* (Jh. 8, 44) Daarom: wie met een duivel bewust een gesprek zoekt of vriendjes wil zijn, of ook zo’n boze geest alleen maar wil gebruiken: zwa-

re zonde! Trap er niet in! Geen spelletjes met die sluwe slangen!

Maar aan de andere kant: ook geen onnodige schrik! Wie volgens het ware geloof leeft, daar kan de duivel nauwelijks aan! Hij kan zeker niet dwingen tot zonde. De grote kerkvader de H. Augustinus schrijft: “Hij [de duivel] is als een hond aan de ketting. Hij kan alleen iemand bijten die dodelijk zeker van zichzelf is en dan te dichtbij komt. Hoe kan je iemand die zich door een gebonden hond laat bijten anders noemen dan ‘een gek’?”

En bovendien heeft Jezus de demonen al overwonnen! Vóór Hij Zijn lijden begint, zegt Jezus (*Jh. 12, 31*): “*Nu zal de vorst van deze wereld [= de duivel] worden buiten geworpen!*” Jezus, Zijn Moeder, de H. Jozef en de goede engelen zijn sterker! Dus: hun in de nood aanroepen! “Jezus, Maria, Jozef!” “Heilige Aartsengel Michaël, verdedig ons in de strijd!” Ja, Michael. Ons zijn drie namen van heilige engelen geopenbaard: Michaël, Gabriël en Rafaël. Die namen mogen we gebruiken, andere niet. Hoewel er ongelooflijk veel engelen zijn!

Engelbewaarders. Wat doen ze?

Uit de H. Schrift besluitend (*Hand. 12, 15; Psalm 33, 8; Genesis 48, 10*), schrijft de H. Kerkvader Basilius (*Adversus Eunom. III, 1*): “Niemand zal ontkennen dat elke gelovige wordt bijgestaan door een engel, die voor die gelovige een soort opvoeder en herder is en hem in het leven leiding geeft”. Een engelbewaarder dus.

En wat doet zo’n engel voor ons? De H. Schrift laat ons al één en ander weten. *Psalm 90, 11*: “*Hij [God] heeft Zijn engelen bevolen u op al uw wegen te behoeden*”. Ons beschermen in gevaren van ziel en lichaam. Ja, ook lichaam. Zoals we lazen in die wonderbare gebeurtenissen in Zweden, Vlaanderen en Californië. Tenzij we ons graag wetens en willens willen laten bijten! Onze engelbewaarder bidt voor ons en draagt onze gebeden aan de goede God op. Maar nog méér!

“Méér” weet “de Blauwe Zuster”. Ik bedoel: Zuster Maria van Jezus, Abdis van Ágreda in Spanje (1602-1665). Haar lichaam is tot vandaag niet vergaan, net zoals bijvoorbeeld dat van de H. Bernadette. Maria van Ágreda’s heiligverklaringsproces is aan de gang. Zij kreeg van Jezus en Maria verschillende openbaringen, waarvan één over de heilige engelen.

Speciaal over de engelbewaarders schrijft ze: “Van zodra een menselijk schepsel ontvangen is (in de schoot van zijn moeder, dus vanaf het ogenblik dat die nieuwe mens ontstaat), beveelt God zijn engelen het kind samen met de mama goed te beschermen. (Want de boze geesten spannen zich in de moeder in gevaar te brengen om te verhinderen dat het kindje levend geboren en gedoopt wordt!) Op de passende tijd vertrouwt God het aan één (van de goede) engelen in het bijzonder toe om het kind verder te beschermen. Naar gelang het kind ouder wordt, gaat de engelbewaarder het kind tot het goede aanmoedigen.

Zuster Maria van Ágreda

De goede engelen moeten dan harde strijd leveren met de boze geesten! Die gaan van dan af namelijk de geringste zonden van de ouders bij de kinderen aanklagen en ook omge-

keerd de kleinste stommiteiten van de kleine bij de ouders als boosheid aanklagen. Bereikt een mens één keer de jaren van verstand, dan wordt de strijd nóg heftiger! Vallen we namelijk in doodzonde, dan probeert de helse slang ervoor te zorgen dat we het leven verliezen vóór we ons bekeren! Hoe méér mensen zonde op zonde stapelen, des te meer krijgt de duivel macht over hun zielen. Kan hij hun nog niet onmiddellijk doden, dan behandelt hij hun als zijn slaven. Hij tracht de weg naar de heiliging te versperren. Maar tóch: aan geen enkele ziel ontbreekt de bescherming van God en de hoede van de heilige engelen! Zonder ophouden helpen de engelen ons door ons goede ingevingen (gedachten) en goede raad te geven. Wanneer het goede engelen niet lukt de zondaar tot bekering te brengen, dan vragen ze de Maagd Maria om hulp. Een ontelbaar aantal heeft ze aan de helse draak onttrokken!”

Onbaatzuchtige helden!

In de Heilige Schrift staat een voorbeeld van zo'n beschermende engel: het hele Boek Tobias (of "Tobit") gaat erover. Vermomd als een mens reist de goede Engel Rafaël mee met de jonge Tobias, naar een ver land en op een gevaarlijke weg. Wanneer ze over de brede rivier Tigris moeten, valt plots een grote en gevaarlijke vis Tobias aan! Rafaël duikt op de vis en doodt hem! Tobias gered! Nóg mooier: Rafaël leidt de jonge Tobi-

as naar een pracht van een bruidje: Sara! Maar Sara heeft een probleem: telkens als ze wil huwen, wurgt een boze engel, die rondom haar zit, haar man! En wat denken de mensen wel van haar! Dat ze een moordenaar is! Maar nu, in de eerste huwelijksnacht met de goede jonge Tobias, springt Rafaël op die huwelijks-moordenaar en gooit hem gevangen in de Egyptische woestijn. Sara eindelijk van al haar smart bevrijd! Wanneer het gelukkige jonge echtpaar terugkeert naar de vader van Tobias (die óók To-

bias heet), geneest Rafaël de oude Tobias van zijn blindheid. En hij heeft ervoor gezorgd, dat die goede oude mensen, na jaren van armoede hun geld terug krijgen!

Wat doen nu de oude en jonge Tobias? Dat wat ze horen te doen: danken! De helft van heel hun bezit willen ze geven! Maar ... Tobias 12, 6-7, 18: *“Toen nam de engel hen beiden ter zijde en zei: ‘Loof God en dank Hém, eer Hém en laat al wat leeft uw dankbaarheid horen voor hetgeen Hij voor u heeft gedaan! Doe het goede, dan zal geen kwaad u treffen! Dat ik gekomen ben, is geen gunst van mij geweest, maar was de wil van God.’”* Prachtig! Geen eer voor zichzelf! Onbaatzuchtig! Geen enkele goede engel (buiten de drie genoemde) noemt trouwens zijn naam. Ze cijferen zichzelf volledig weg! Dat kunnen wij ook leren: *“Doe wél (= goeds), en zie niet om (om dank of lof te krijgen)”*.

En wat kunnen we meer doen?

Uit het oog, uit het hart. Zo gaat het vaak. We zien, horen of voelen onze goede engel zelden. Hoe vaak zou hij ons niet al voor groot gevaar hebben gered? Toen ikzelf 25 was en op een avond van Aalst naar huis in Impe fietste, kreeg ik een ruk aan mijn stuur en vermeed zó een auto die onverwacht en schuin over het fietspad kwam. Een “Lexus” trouwens. Die raakte nog wél de linker buitenkant van mijn stuur, en ik had nog weken last van mijn arm. Maar ik was

aan de dood ontsnapt! Ik had de auto niet zien komen en had niet de indruk dat ik het stuur zélf een ruk had gegeven! En dan de keren dat de goede engel ons goede ingevingen heeft gegeven, onze gebeden heeft opgedragen en zélf voor ons heeft gebeden. Wat zullen we hun terug schenken? Vader en zoon Tobias waren bereid de helft van hun bezit af te geven? En wij? De engelbewaarder tenminste dagelijks dank zeggen! Dat is de intentie voor de maand oktober. Op 2 oktober is het feest van de Heilige Engelbewaarders. De goede engel bij opstaan en slapengaan aanroepen! En verder zegt de goede God: *Exodus 23, 20-22: “Zie, Ik zend Mijn engel voor u uit om u onderweg te beschermen en u te brengen naar de plaats die Ik heb vastgesteld. Heb aan dacht voor hem en luister naar zijn woord. Kom niet tegen hem in opstand, want hij zou uw verzet niet vergeven. In hem immers is Mijn Naam tegenwoordig. Als gij gehoorzaamt aan zijn woord en doet wat Ik u zeg, dan ben Ik de vijand van uw vijanden, de verdrukker van uw verdrukkers”*.

Pater Koenraad Huysegems

Kinderen van God: Antonio Martinez de la Pedraja

8 augustus 1920 - 23 februari 1929

Deel 2

Hoe Antonio bidt

Op een morgen gaat Antonio met zijn mama van de kerk naar huis. Stralend van blijdschap zeg hij hoe gelukkig hij is, nu Jezus in zijn hartje leeft. “Dat verwondert mij niet”, meent zijn mama, “Jezus geeft je alles wat je hem vraagt”.

“O mama, geloof dat nu niet!” geeft hij ten antwoord, *“ik heb toch gebeden dat Hij tante gezond zou maken, maar Hij verhoort mij niet. Misschien is het voor haar ziel beter zo. Ik vraag Jezus mij braaf te maken en mij te verlossen van het boos woorden”.*

Een andere keer zegt hij aan zijn mama: “Weet u, mama, dat het me zwaar valt dat ik zo eigenzinnig ben. De kleine Jezus is zo zacht”. Zijn mama geeft hem de raad: “Opdat Jezus je zou helpen, bid dan dagelijks dit gebed: Jezus zachtmoedig en nederig van hart, maak mijn hart aan het Uwe gelijk”.

Dan hoort de moeder haar kleine zoon steeds vaker na de Heilige Communie dit gebed bidden. En de lieve God neemt de angel van de boosheid weg uit zijn hart.

Antonio vertrouwt zijn mama toe: *“Kijk, mama, ik ben nog wel jaloers.*

Wanneer ik zie dat andere kinderen mooier speelgoed hebben dan ik, dan wens ik dat zij dat niet hebben. Nu wil ik alle dagen tot Jezus bidden dat hij die afgunst van me wegneemt”.

Het offer van Antonio aan Jezus

Antonio heeft een zwakke maag. Ook geeft de pijn aan zijn strottenhoofd hem veel ongemak. Dikwijls is hij hees en heeft hij geen eetlust. Hij wil altijd maar lekkernijen, zoetigheden, chocoladeroom en dergelijke dingen. Daarbij vermagert hij onrustwekkend. Een specialist onderzoekt hem. Hij verbiedt Antonio nog zoetigheden te eten en raadt hem veel melkproducten aan. Antonio heeft er een hekel aan. Maar hij overwint zich. *“Al kost het me veel, ik doe het voor Jezus,”* zegt hij.

Ook ricinusolie moet hij innemen. Zijn mama stelt voor: "Ik zal er wat sinaasappelsap bijvoegen. Dan smaakt het minder naar olie." Antonio is er snel bij met zijn antwoord: *"Ik neem het uit liefde voor het Kindje Jezus. Dan geeft het niet dat de olie bitter smaakt"*.

Op een keer wil een buurvrouw hem snoep geven. Antonio wijst het beleeft af: *"Ik mag niet, de dokter heeft het me verboden"*. De vrouw kijkt hem verwonderd aan. Hij voegt eraan toe: *"Het is wel moeilijk voor mij, maar Jezus helpt me er afstand van te doen"*.

Ook wanneer hij bij de maaltijd ziet hoe anderen genieten van het zoete fruit, wordt hij niet wrevelig. Hij kijkt rustig toe hoe het de anderen smaakt. Hij smeekt niet om ook fruit te mogen eten. Hij weet dat het niet goed is voor zijn gezondheid.

Antonio geeft aan de armen

Antonio krijgt dikwijls geldstukjes als geschenk. Zo komt het dat hij ook met geld leert omgaan. Wanneer hij vier jaar is, koopt zijn oma hem een spaarpot. Daarin laat hij alle geldstukjes vallen. Hij is blij want hij denkt dat hij met zijn spaarpot vol koperstukjes alles kan kopen wat hij maar wil. Zo zegt hij: *"Omdat ik vroeger niet veel aan de armen heb gegeven, heb ik nog veel in mijn spaarpot zitten."* "Natuurlijk," zegt zijn mama, "en wat je aan de armen geeft, dat geef je aan de lieve God. En dat zal je daarom geen pijn doen". *"Is dat zo, mama? Daar*

heb ik niet aan gedacht. Ik heb graag geld. Maar van nu af zal ik aan de armen aalmoezen geven." De dag na dien ziet zijn papa hem weggaan met geld. Hij vraagt hem: "Ga jij iets kopen, Antonio?" "Nee, papa, ik ga het geld aan de armen geven." Gekrenkt is Antonio niet wanneer hij niet het 'God zal u lonen' als antwoord krijgt van de armen. Al houdt hij wel van deze vrome dankzegging, toch wil hij niet dat men hem bedankt wanneer hij aalmoezen geeft. Hij meent terecht dat het dan minder waarde heeft voor de lieve God.

In Spanje krijgen de kinderen op het feest van Driekoningen geschenken, zoals bij ons met Sinterklaas. 's Avonds zetten zij hun korf voor het venster. De volgende dag is de korf gevuld met snoep en andere geschenken. Antonio wordt ook rijkelijk bedacht. Er ligt zelfs een gevulde geldbeugel bij.

Wat is hij blij! Nu kan hij weer naar hartenlust weldaden doen. Hij geeft zelfs zilveren munten als aalmoes. Als men hem vraagt of hij dit doet uit vergissing, geeft hij het mooie antwoord: *"Als de lieve God mij zo-*

veel heeft gegeven, dan geloof ik dat ik ook veel kan wegschenken. Ik doe het toch allemaal voor de lieve God”.

Op een dag nodigt hij twee arme mensen uit voor het middagmaal. Wat is hij gelukkig wanneer hij hen zelf mag bedienen! Ook de ham die voor hem is bestemd en die hij zo graag eet, geeft hij weg. Na de maaltijd vraagt hij waar zij wonen en of zij geen zonen hebben die voor hen kunnen zorgen. Als hij verneemt dat deze zich niet bekommeren om hun ouders, troost hij hen: *“Nu, treur niet. Ik ga studeren. Dan bouw ik een huis voor jullie en geef jullie ook geld”.*

Eens ziet Antonio een arme krantenverkoopster op straat: *“Maak u geen zorgen wanneer u ziek wordt. Laat het mij weten. Dan zal ik voor u op straat de kranten verkopen en u na verkoop het geld brengen”.*

Antonio heeft eerbied voor priesters

Tijdens de vakantie kan Antonio op een pony rijden. Dat is prettig. Op een uitstap met zijn pony ontmoet hij een priester die nog ver van huis is.

Onmiddellijk daalt Antonio van zijn pony af en biedt het de priester aan. Deze aanvaardt het aanbod niet omdat Antonio dan zelf de hele weg te voet naar zijn huis moet lopen. Dan stelt Antonio voor: *“Eerwaarde, u mag rijden en ik ga met u naar uw huis. Van daar rijd ik dan naar mijn huis”.*

Op een dag spreekt zijn papa over de fouten van een priester. Daar reageert Antonio op: *“Alstublieft papa, zeg dat niet meer. Dat doet pijn aan God, omdat iedere priester Zijn dienaar is”.*

Aan zijn mama vertrouwt Antonio toe dat hij graag priester zou worden. *“Waarom?”* vraagt zijn mama.

“Dan kan ik de Heiland in mijn handen houden. Dan kan ik ook veel over Jezus vertellen aan de kinderen. En kan ik voor de grote mensen prediken.”

De kleine apostel

Antonio lijdt eronder dat vele mensen Jezus niet beminnen. Ja, Hem zelfs beledigen. De bloedige christenvervolging in Mexico doet zijn hartje pijn. Na de Heilige Communie bidt hij dikwijls voor de bekering van de kerkvervolgers.

Antonio kent zijn catechismus zeer goed. Tijdens de zomervakantie ontmoet hij dikwijls kinderen die de catechismus nauwelijks kennen. Hij ondervraagt ze en verklaart hen veel wat ze nog niet weten.

Ook een kleine geestelijk gehandicapte jongen wil hij onderrichten zodat die ook ooit de Heilige Com-

munie kan ontvangen. Zoveel moeite doet Antonio ervoor. Zijn mama meent: “Ach, laat het zo. Hij kan het toch nooit leren”.

Antonio kijkt zijn mama verwonderd aan en zegt dan: “*Mama, het is toch een werk van barmhartigheid om de onwetenden te onderrichten*”.

Meermaals reageert Antonio ook tegen de oudere mensen van het dorp, wanneer hij van hen slechte dingen hoort of ziet. Hij zegt dan ronduit wat hij denkt. Eens maant hij een vader dat hij zijn zoon op zondag naar de Heilige Mis moet sturen, want hij heeft de leeftijd dat hij ertoe verplicht is.

Op een andere keer vraagt hij zijn mama de toelating om een gift te doen, opdat een kleine Chinese jongen gedoopt kan worden en daarmee naar Jezus gebracht wordt. Hij wil alle mensen voor de Hemel winnen. Nog op de avond voor zijn dood zegt Antonio vol heilige geestdrift: “Ik wil vele zielen redden!”

Antonio wil heilig worden

Wij weten dat Antonio op het laatst van zijn leven voor niets anders heeft gebeden dan dat hij heilig zou worden. Nu is het ‘heilig worden’ niet zo eenvoudig. Want bidden en naar de kerk gaan maakt een mens nog niet heilig. Hoe heeft Antonio dat aangepakt?

Allereerst heeft hij ernstig zijn best gedaan om zelfs de kleinste zonde te vermijden. Verder wil hij voor alle mensen lief en goed zijn.

Antonio is een zeer schrander kind dat alles snel begrijpt. Meermaals wordt hij daarvoor geprezen. Dat heeft hij volstrekt niet graag. Hij vindt dat braaf zijn een plicht is voor ieder kind. Een braaf kind zegt ‘ja’ aan de Heilige Geest die helpt. Antonio leest bovenmate graag mooie boeken. Zijn mama waarschuwt hem voor het ‘teveel’. Onmiddellijk gehoorzaamt hij en leest niet langer dan dat hij met zijn mama overeengekomen is. Dat vraagt hem dikwijls een offertje. Maar, hij wil toch heilig worden!

Antonio merkt, wanneer hij vijf jaar is, in de kerk een vrouw die met moeite de treden van de communiebank

kan afdalen. Snel gaat hij naar haar toe, neemt haar bij de hand en ondersteunt haar. Dan belooft de vrouw voor hem te bidden. Al snel vraagt hij haar: “Vraag dan aan Jezus dat ik nooit een doodzonde zal doen.”

“Mama, ik moet veel bidden,” zegt hij een andere keer, “*Pater Herbero heeft gezegd dat ik de gave heb om heilig te worden. En ik wil er ook een worden!*”.

Antonio gaat naar de hemel

Op een dag is de moeder met Antonio aan het praten, onder meer over zijn toekomst. Met een ernstig gezicht zegt Antonio haar: “*Ha, mama, hoe gaat het met uw jongen? Denkt u de hele dag aan hem? En als hij nu sterft? Wat dan?*”

“Spreek zo niet, Antonio. God zal niet toelaten dat jij voor mij sterft. Ik bid er alle dagen voor dat Hij je laat leven tot troost, wanneer ik oud word. Ik heb dan enkel jou die voor

me kan zorgen.” “*Ach mama,*” weerlegt Antonio liefdevol, “*maak u geen zorgen. God zal u nog meer kinderen schenken*”. Dan omhelst hij zijn mama en probeert haar bange hart te troosten.

Op 3 februari 1929 begint Antonio zijn laatste ziekte met hoge koorts en pijn in de hals. Het is zo erg, zoals hij nog nooit heeft gevoeld. ‘s Nachts krijgt hij een verstikkingsaanval en zucht meermaals: “*Ik ga sterven!*”

Dat zegt hij enkel aan zijn oma. Zijn mama, die al zoveel zorgen heeft, wil hij geen angst aanjagen. Daarom vindt hij het beter dat zijn oma bij hem blijft. Voor haar hoeft hij zijn pijn niet te verbergen. Ook aan de arts zegt hij dat hij zich zeer ellendig voelt. “*Maar dat geeft niet,*” voegt hij eraan toe, “*het is voor de hemel!*”

Twee dagen voor zijn dood vraagt Antonio aan zijn mama: “*Mama, koop mij een beeld van de Heilige Familie.*”

Ik wil Jezus, Maria en Jozef bij mij hebben". Aan zijn wens wordt voldaan.

"Mama, ik wil geen zonde doen," verzekert hij wederom. Vlak daarna overvalt hem een grote zwakte. Hij voelt de dood naderen. Daarom bereidt hij zijn mama erop voor.

"Mama, ween niet als ik sterf. Ik ga naar de Hemel. Wat ik nu moet lijden is mijn vagevuur."

Eens hoort zijn mama hem zeggen: *"De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de Naam van de Heer zij gezegend"*. Verbaasd vraagt zijn mama: *"Wat heeft de Heer gegeven en genomen?"* – *"De gezondheid, mama, ik ben heel tevreden dat ik veel lijd."* Dan kust hij zijn klein kruisbeeld.

Met zijn hevige pijn in de hals is ook zijn stem veranderd. Dat valt op voor zijn moeder en voor allen die hem horen. Zij denkt dat hij zich aanstelt en berispt hem dat hij zich moet schamen. Antonio gaat er niet op in en verdedigt zich niet.

Hij wordt wat beter, maar dat is van voorbijgaande aard. Wanneer Antonio weer wil eten, kan hij bijna niet meer slikken. En het voedsel dat er met veel pijn ingaat, moet hij zo weer uitbraken. De erbij geroepen specialist stelt vast dat het gehemelte van Antonio verlamd is.

Dat is de oorzaak van zijn veranderde stem. Nu spijt het zijn mama dat ze hem verwijten heeft gemaakt.

"Ach mama, hoe troost u me nu! U ziet dat ik er niets aan kan doen dat mijn stem is veranderd," zegt hij.

Zijn biechtvader montert hem op met het voorstel al zijn lijden op te offeren als geschenk voor het gouden priesterjubileum van de Heilige Vader. Enkele dagen later zegt Antonio aan zijn mama: *"Mama, ik schenk aan de Heilige Vader veel lijden. U beseft niet hoeveel lijden ik hem schenk"*.

Dan maakt Antonio zijn 'testament': *"Wilt u mijn spaargeld geven,"* vraagt hij. Men geeft hem zijn spaarpot. Hij neemt er 35 peseta's uit en vraagt ze aan pater Janez te geven voor de versiering van de kerk.

Op 22 februari verslechtert de gezondheid van Antonio zo erg dat men beslist hem het Heilig Sacrament van de Ziekenzalving te laten toedienen.

In die nacht komt zijn biechtvader, pater Janez. In alle vroegte wacht Antonio op het ontvangen van de Heilige Communie. “*Wanneer komt hij toch? Is pater Janez nog niet hier?*” vraagt hij voortdurend.

Eindelijk komt de lieve Heiland, zijn beste Vriend en Hemelse Koning. Het is om half vier ‘s morgens dat Antonio voor de laatste keer communiceert. Enkele ogenblikken blijft hij stil en rustig. Dan fluistert hij aangrijpend en met heldere stem: “*Ik sterf, ik sterf*”.

Hij neemt van zijn papa en oma, die bij hem zijn, hartelijk afscheid. Dan

roept hij luid naar zijn mama. Zij komt snel aangelopen en liefkoost hem. Kort daarop ademt het engelachtig kind zijn ziel uit. Het is nu 23 februari 1929, op een zaterdag, de dag van zijn Hemelse Moeder.

Het eerste wat Antonio vanuit de Hemel zendt naar zijn ouders en zijn oma is een diepe zielsvrede. Ja, een heilige vreugde te weten dat hun kind bij God is.

Ook later nog verkrijgt de voorpraak van de kleine Antonio voor zijn ouders en voor anderen veel genade van God.

*Uit: Kinderen van God, deel 1; vertaling, uitgave en bestelling
Foyer Marthe Robin vzw, Kapelsesteenweg 208, 2930 Brasschaat, België,
tel. 0032 (0)3 645 14 67, e-mail: foyer.marthe.robin@skynet.be*

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van juni en juli?

	<i>juni</i>	<i>juli</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	18	13(!)
Dagelijkse Toewijding	507	351
H. Mis	160	77
H. Communie	147	68
Geestelijke Communie	309	140
Offers	849	702
Tientjes	2.105	1.610
Bezoek aan het Allerheiligste	50	43
Meditatie	198	46
Goed Voorbeeld	504	346
Puntje	421	343

Puntje

Luister eens, de Puntjes voor september en oktober zijn:

September: ijver tonen op school!

Oktober: de verering van onze eigen engelbewaarder!

Beste Kruisvaarders,

Wij kijken met grote vreugde en dankbaarheid op ons zomerkamp in augustus te Susteren terug. Het was een mooie tijd. Wij hebben als leden van de Eucharistische Kruistocht het geluk gehad dagelijks de H. Mis bij te mogen wonen, te communiceren en de Ignatiaanse retraite te horen. Dat sterkte ons geloof en onze ijver! Blij speelden we samen in Gods natuur. De kampeiding had tal van leuke en avontuurlijke spelen en tochten voorbereid. Danken we God en onze weldoeners voor dat alles. Vergeten we de geleerde lessen niet! Onderhouden we de gemaakte vriendschappen.

Beste Kruisvaarders, inmiddels zitten velen onder jullie terug op de schoolbanken. Vermoedelijk beschouwen jullie dit niet als jullie favoriete bezigheid. Dat kan ik me heel goed inbeelden. We moeten echter na enkele ogenblikken van afkeer of onlust onze moed zamenen. Eigenlijk is het met naar school gaan net zoals met offertjes brengen. Daar zijn we kampioenen in!

Telkens als we een offertje brengen, vraagt dit een bepaalde zelfoverwinning. Eens dat we bij onszelf echter hebben besloten om dat offertje of goede werk ijverig en moedig te verrichten, dan gaat het veel makkelijker

dan we dachten. Ja, we beseffen zelfs dat dit iets goed oplevert: een vermeerdering van onze liefde tot Jezus in de genade en een vergroting van onze zaligheid in de hemel. Wel, beste kinderen, zo is het dus ook met naar school gaan. Eerst zijn we droevig dat we weer op de schoolbank zitten en huiswerk moeten maken, maar eigenlijk moeten we beseffen dat dit goed is en vrucht brengt. We begrijpen dat we dit als een middel en wapen kunnen gebruiken in de geest van de Eucharistische Kruistocht tot opbouw van een katholieke samenleving, tot herovering van ons land en tot publieke erkenning van Jezus Christus als opperste Koning en Wetgever!

Inderdaad! We doen dit dagelijks door onze gebeden, offertjes en goede werken, maar ook als we ijverig naar school gaan, brengen we zeker het Rijk van Christus koning dichterbij. Als we ijverig leren rekenen, schrijven, lezen en andere kennis opdoen, zullen wij als katholieke jongens en meisjes belangrijke posten en beroepen in de samenleving kunnen innemen en daardoor deze wereld weer Katholiek maken. Beseffen we dat goed! Wij worden door onze ijver op school in staat gesteld en voorbereid om ware katholieke soldaten op alle gebieden van de samenle-

ving te worden: priesters, professoren, bedrijfsleiders, dokters, politieagenten, verpleegsters, onderwijzeressen, ...

Daarom, beste Kruisvaarders, is het **puntje in de maand september ijver tonen op school**. IJverig naar school gaan 's morgens en niet traag; ijverig meewerken in de les door goede antwoorden te geven en een katholiek deugdzaam voorbeeld aan onze leeftijdsgenoten te geven; ijverig vreugdevol spelen in de pauzes; ijverig het huiswerk maken zodat de nieuwe leerstof vaster in ons geheugen komt te staan en we excellente proefwerken zullen schrijven.

Telkens als we dus in de maand september 's avonds bij ons avondgebed vaststellen dat we ijver hebben getoond betreffende de school, dan mogen we het Puntje aankruisen. Veel succes! IJverig zijn op school behoort tot een Kruisvaarder!

Tijdens de **maand oktober** heeft onze goede Moeder de H. Kerk de gewoonte om de heilige engelen te vereren. Deze engelen zijn die goede zuivere geesten die God schiep, en in de beproeving God trouw bleven. Bestraald door het glorielicht mogen ze God van aangezicht tot aangezicht aanschouwen. Als dank verheerlijken, aanbidden, loven en dienen ze God uit

al hun krachten. De engelen zijn echter niet egoïstisch! Ze blaken van verlangen, dat Christus' verlossingswerk in onze zielen vruchten draagt. Ook wij zijn dus in hun gedachten! Ja, omdat wij schepselen Gods zijn, vrijgekocht met het Bloed van het goddelijk Lam, beminnen zij ook ons met broederlijke liefde. Een liefde, die bereid is ons in nood en gevaren ter hulp te komen en ons te beschermen. Engelen die van God specifiek met deze taak belast zijn, heten engelbewaarders. In de H. Schrift lezen we heel vaak over hen.

Heel bekend is de gebeurtenis dat toen koning Herodes Agrippa bemerkte, dat het de Joden aangenaam was, de Apostel Jacobus te hebben gedood, hij ook Petrus liet gevangen nemen. Hij liet de prins van de apostelen door vier afdelingen soldaten streng bewaken, om hem na het paasfeest openlijk om te brengen. Terwijl Petrus in de gevangenis opgesloten zat, bad de gehele Kerk voor hem. Met resultaat! Want in de nacht voor de executie, verscheen er plots een lichtende gestalte in Petrus' cel. Een engel stootte Petrus in de zijde en beval: "Sta op! Doe uw mantel om!" Op dit woord vielen de kettingen van zijn handen, en Petrus stapte zonder probleem voorbij de wachtposten. De ijzeren gevangenispoort ging van-

zelf open, en hij trad naar buiten. Nu kwam Petrus tot bezinning en sprak: "Nu weet ik dat de Heer Zijn beschermengel heeft gestuurd!"

Ook lezen we in de H. Schrift hoe twee engelen Abrahams neef Lot uit het brandende Sodoma redden, en hoe de Engel Rafaël de reisgezel was van de jeugdige Tobias. Een andere engel daalde neer in de vuuroven van Babylon om de drie jongelingen voor het vuur te beschermen. Vragen we onze ouders deze schriftpassages voor te lezen!

Of lezen we er onze catechismus zelf op na. De catechismus bouwt op de H. Schrift. Zij zegt uitdrukkelijk: "Aan Zijn engelen heeft God bevolen, dat zij u zouden behoeden op al uw wegen". Ook de Volkerenapostel Paulus zegt: "Zijn de engelen niet dienstbare geesten, die tot dienst afgezonden worden omwille van die zielen, die de zaligheid zullen erven?" Ook Christus sprak over engelbewaarders. Eens verachtten de apostelen de kleine kinderen, die tot de Heiland kwamen. Jezus getuigde echter: "Houd ze toch niet tegen, want

ik zeg u, dat hun engelen altijd het aanschijn van Mijn Vader zien!” Deze geloofswaarheid is zelfs zo zeker dat de Kerk jaarlijks op 2 oktober het liturgische feest van de engelbewaarders viert.

De theologen stelden zich in het verleden de vraag, of **elke mens een eigen engelbewaarder had**. Ja, dat is volkomen zeker. Dit was reeds de overtuiging bij de Joden en ook bij de eerste Christenen. Zo zegt de H. Hieronymus: “De mensenziel is voor God zoveel waard, dat hij iedereen een individuele beschermengel geeft”. En Basilius bevestigt: “Dat elke gelovige een engel, als opvoeder en herder, ter zijde staat, zal niemand bestrijden”.

Beste Kruisvaarders, **zelfs het verstand zegt**, dat het billijk en passend is, dat God ons, Adamskinderen, een machtige beschermer geeft. Wij mensen, hebben namelijk een gevallen, verzwakte natuur, die zeer snel door het aardse van het rechte pad kan worden gebracht. Bovendien bevinden we ons in groot gevaar. Lucifer, de eeuwig verworpenen met duizenden jaren ervaring, probeert ook ons tot verworpenen te maken. De psalmist constateert: “*Wezens met addergif en scherpe tongen naderen me. Ze zoeken me te doden*”. Ons verstand zegt: zonder hulp, zij het van God of een engelbewaarder, hebben we geen kans op de eeuwige zaligheid.

Beste Kruisvaarders, wat zijn nu de plichten tegenover onze engelbewaarder? Eerst en vooral moeten we onze engelbewaarders vereren. Het zevende algemene concilie, dat van Nicea zegt, dat we dit moeten doen wegens hun hoge heiligheid en deugdzaamheid,

maar ook omdat ze hogergeplaatste, schrikwekkende wezens zijn. Toen de engel Rafaël zich aan Tobias en zijn vader bekend maakte, “*ontstelden zij, en bevend vielen zij op hun aangezicht ter aarde neder!*” Augustinus zegt echter dat het verder moet gaan: “*Eren we de engelen in liefde!*” Want ze beminnen ons meer dan wij onszelf! Ze willen ons kost wat kost in de hemel brengen! Tonen we ons **dankbaar!**

Verder moeten we hen **met vertrouwen aanroepen**. De aartsvaders erkennen dat de engelen al hun macht voor ons willen inzetten. Een mooi voorbeeld daarvan geeft de stervende Jacob. Hij sprak: “*God, ik sterf. Maar, ik weet, dat de engel, die mij van alle kwaad verlost, ook mijn kinderen zal hoeden!*” In deze lijn zegt de H. Bernardus: “*Al zijn wij nog zo zwak, al is onze levensweg nog zo lang en gevaarlijk, wat zouden wij vrezen onder de hoede van deze machtige beschermers. Zij, die ons op al onze wegen bewaren, kunnen noch overwonnen noch misleid worden, veel minder ons misleiden. De*

engelen zijn getrouw, machtig en voorzichtig! Wat zouden wij vrezen?”

Ten derde moeten wij naar **hun inspraken luisteren en hun gehoorzamen**. God sprak tot de Joden: *“Ik zend u Mijn engel. Geef acht op hem en hoor naar zijn stem. Meen niet hem te kunnen versmaden, want hij zal het niet ongestraft laten”*. Beste Kruisvaarders, wanneer wij dus naar de inspraken van de engelbewaarder luisteren, zal hij ons naar de hemel begeleiden; maar als wij zijn inspraken versmaden, zal hij het niet ongestraft laten en bij het laatste oordeel onze aanklager zijn.

Beste Kruisvaarders, het puntje van de maand oktober is dus de verering van onze eigen engelbewaarder. Vooreerst moeten wij nagaan hoe groot de verering tegenover onze engelbewaarder is. Misschien hebben sommigen hem vergeten. Dit zou dan een gemis zijn aan een katholieke geest. We kunnen elke morgen en avond onze dag

en nacht onder zijn bescherming stellen. Dan mogen we zeker zijn dat hij ons in bekoringen, twijfels en gevaren zal bijstaan. Onze engelbewaarder is onze trouwste vriend. Met een vriend spreken we graag en vaak.

Telkens als jullie het volgende gebed bidden, mogen jullie het Puntje op de Schatkist aankruisen:

Engel mij van God gegeven tot leidman en tot vriend, ik wil u de dank betuigen die gij van mij verdient. O, wijs mij op deze aarde de weg des hemels aan, houd me terug als ik een zijweg in wil slaan. Leer mij Jezus minnen en minnen bovenal, en zeg mij dat eens Zijn liefde mijn hemel wezen zal. Help mij gelukkig blijven, liefdevol en goed, verbied mij het woord te spreken dat anderen lijden doet. Herinner mij in droefheid dat God me steeds bemint, en dat mijn onderwerpen een schat van gunsten vindt. En in mijn laatste stonden, sta dan vooral mij bij, opdat ik met u in de hemel eeuwig gelukkig zij. Engel mij van God gegeven, wil mij dag en nacht begeleiden en beschermen, verlicht mij, houd de wacht, Gods wil moet gij mij leren eerst vooral, Maria's raad involgen die daartoe leiden zal.

Engel van God, die mijn bewaarder zijt, aan wie de goddelijke Goedheid mij heeft toevertrouwd, verlicht, bewaar, geleid en bestuur mij. Amen.

Veel succes en goede moed!

*Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder*

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Reformatie en Contra-Reformatie

Volksleven

De kloosterhervorming wordt in deze tijd ook in andere landen met kracht bevorderd: de Franciscanen keerden tot hun oorspronkelijke gestrengheid terug onder de invloed van de H. Bernardinus van Siëna en Johannes Capistrano, wier hervorming door die andere beroemde redenaar, Jan Brugman, naar Nederland werd overgebracht; de Dominicanen beleven een dergelijk streven, dat over de hele Kerk vaardig is.

Het is het christelijke volk, dat zich nawijsbaar openstelt voor de inwerking van de H. Geest, nu de kerkelijke ambtsdragers maar al te zeer te kort schieten, en uit dat christenvolk komt een menigte van heiligen voort. Alleen voor Italië telt men in de 15^e eeuw 50 verklaarde heiligen.

De steden wedijverden met elkaar in het bouwen van schitterende kerken. In heel Europa vindt men de monumenten van de godsdienstzin in de vorm van de prachtige kathedralen, die de burgers met grote opofferingen in geld en in arbeid stichtten. Toen op de helft van de 15^e eeuw de boekdrukkunst werd uitgevonden, brachten de persen het geschreven woord in een tot dan toe ongekende

Vulgaat

Vertrek Odorich Pordenone

Odorich Pordenone in Alamût

massa onder het bereik van de burgers, die smaak hadden in het lezen van geestelijke verhandelingen en vooral van de Bijbel, die zowel in het Latijn als in de volkstaal tientallen malen van de pers kwam. Vóór 1500 was de Vulgaat, de algemeen verspreide Latijnse vertaling van de H. Hieronymus, honderdmaal gedrukt en de Duitse vertaling vóór 1521 achttien maal; daarbij komen dan nog de tientallen uitgaven van gedeelten van de H. Schrift.

De geloofszin uitte zich in de latere middeleeuwen ook in de ijver voor de missies. Toen de Europese volkeren het Christendom hadden aangenomen, richtten de Dominicanen en Franciscanen zich naar het verre Oosten. Ze drongen door tot Perzië en zelfs tot China. Toen in 1318 de Franciscaan Odorich van Pordenone op reis ging door Armenië en Perzië naar Oost-Indië en zo naar China, trof hij daar reeds bloeiende christengemeenten aan. Nadat hij 20.000 heidenen had gedoopt, wilde hij terugkeren naar Avignon, om de paus nieuwe werkkrachten te vragen, maar hij stierf onderweg. Blijvend succes heeft dit werk niet gehad. Evenmin als de vele pogingen om tot hereniging met Oosterse Kerken te komen. Wanneer op de helft van de 15^e eeuw de Portugezen

stap voor stap Afrika gaan ontdekken, dan worden de ontdekkers op de voet gevolgd door missionarissen, en wanneer Columbus in 1492 uitvaart om de weg naar Indië te vinden door het Westen en terecht komt in Amerika, dan stellen Ferdinand en Isabella als doel van de reis: de dienst van God. Op de tweede reis naar Amerika gaan reeds 13 missionarissen mee.

De liefdadigheid, die de proefsteen is voor christelijke gezindheid, bloeide in heel Europa; talrijke inrichtingen voor verpleging van zieken en ondersteuning van armen kwamen tot stand. In Italië werden in de 15^e eeuw niet minder dan 334 instellingen van liefdadigheid gesticht, die de bewondering wekken van Luther, wanneer die in 1511 zijn Rome reis maakt.

Ferdinand en Isabella

Renaissance

Intussen begint de geestelijke beweging, die in de geschiedenis bekend staat als Renaissance of Humanisme. Men laat dat tijdperk beginnen op de helft van de 14^e eeuw, toen aan het pauselijk hof te Avignon de dichter Petrarca in hoog aanzien stond. De mensen van die tijd hadden het gevoel, dat ze leefden in een nieuwe tijd. Natuurlijk zaten ze met al hun vezels vast aan het verleden, maar ze streven naar iets nieuws en zien met een zekere minachting neer op wat pas voorbij was. Ze idealiseren de heidense en christelijke oudheid, een tijdperk van hoge cultuur en gedegen wetenschap, waartegenover ze het nabije verleden minachten. Die tijd willen ze doen herboren worden, vandaar het woord: Renaissance. Feitelijk is het nieuwe in de tijdgeest – in tegenstelling met de “middeleeuwen” (de tijd van onderbreking van de antieke cultuur) – dit: in de middeleeuwen waren de denkers bezig geweest met het voornaamste: de kennis van God en van de verhouding van de mens tot God, zij hadden over die verheven onderwerpen nagedacht en van dat verheven standpunt uit, de

wereld beschouwd; in de nieuwe tijd richt zich de aandacht van de mensen meer op de aardse dingen, die zij bestuderen, de mens, de aarde, het heelal, de natuur en haar wetten, de geschiedenis. Ze zochten en vonden de wetten, waarnaar het wereldgebeuren zich richt. Sommigen bleven bij de aardse dingen stilstaan, de meesten klommen van het beter gekende geschapene toch weer op tot de Schepper. Wat we boven beschreven, is dus grotendeels uiting van die nieuwe tijdgeest, ook in het godsdienstige leven. De kunst- en de wetenschap beleefden een periode van ongekende bloei; de voortbrengselen ervan vullen Europa aan alle kanten. Het is de tijd van Rafaël en Michel Angelo, van Thomas More en Erasmus, van Copernicus en Galilei en honderden andere grote geesten en talenten. De pausen en de Kerk hebben, wel verre van afwijzend te staan tegenover deze nieuwe richting, haar bevorderd en gesteund en haar dienstbaar gemaakt aan het godsdienstig leven in werken van bouw- en schilderkunst, van geschiedenisbeoefening en Bijbelstudie, maar vooral in de beroemde kloosterorde van de nieuwe tijd, de Sociëteit van Jezus.

Francesco Petrarca

Rafaël

Jaarprogramma 2021

Wanneer?	Waar?	Wat?
van	t/m	
18-09		Sportdag van de Traditie
13-09	18-09	Mariale Retraite (gemengd)
25-09		Derde Orde FSSPX, bedevaart
02-10		Bedevaart District Benelux
10-10		Patroonsfeest
11-10	16-10	Geestelijke Oefeningen (dames)
16-10		Aanbiddingsdag
23-10		Derde Orde FSSPX
07-11		Patroonsfeest
21-11		Patroonsfeest
21-11		Koordag i.v.m. H. Cecilia
29-11	04-12	Mariale Retraite (gemengd)

Bedevaart District Benelux

Kom mee naar Banneux!

2 oktober 2021

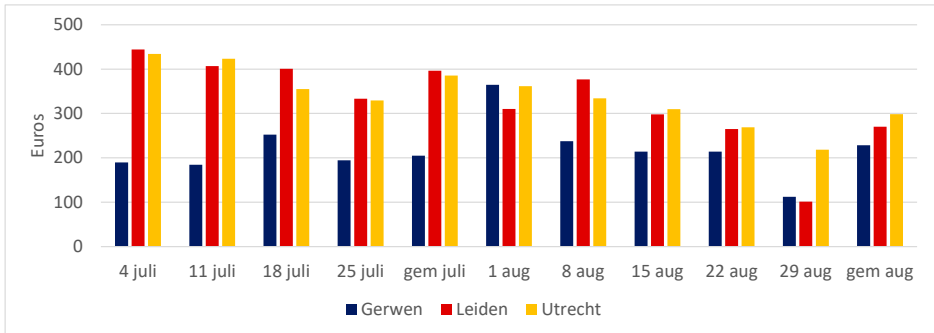
- 09.00: Bijeenkomst
“Verschijningskapel”
Rozenkransomwegang
- 10.30: Gezongen H. Mis met biecht-
gelegenheid
- 12.00: Picknick tot 13.45
- 14.00: Vertrek bij de “Miraculeuze
Bron” (Te voet tot Tancrémont:
5 km)
- 16.15: Verering van het H. Kruis te
Tancrémont

Onze Overledenen

Mej.	J.H.M.	Alders	Haarlem	01	09	1998
Hr.	Th. M.	Sluimer	Vleuten	08	09	2019
Mevr.	M.J.	Palm	Arnhem	10	09	1999
Hr.	L.	Weusten	Sittard	14	09	1990
Mevr.	A.P.M.	Jansen-Huurdeman	Nuene	14	09	2004
Hr.	J.C.	Poll	Leerdam	14	09	2005
Mevr.	W.	Donkers-van Stiphout	Gerwen	19	09	1999
Mevr.	A.G.M.	Pelgrom-van Leeuwen	Middenbeemster	20	09	2014
Mevr.	F.A.	Sas-Brabander	Den Haag	24	09	2006
Hr.	P.B.	Zegers	Purmerend	25	09	2005
Mevr.	E.I.L.M.	Gadiot-Regout	Vaesrade	28	09	2009
Hr.	J.H.	de Heisakkers	Eindhoven	01	10	1995
Mevr.	J.C.M.	van Doeveren	Delft	05	10	2007
Mevr.	E.M.	van Os-van Leeuwen	Groesbeek	05	10	2011
Hr.	F.J.	Pelgrom	Amsterdam	09	10	1990
Hr.	Ch.	Manders	Den Haag	11	10	2011
Hr.	H.C.	de Vreede	Nootdorp	11	10	2013
Mevr.	M.G.	Nutters-von Hombracht	Den Haag	18	10	2019
Mevr.	E.E.M.	Nikkelen-Braudigom	Haarlem	22	10	2004
Mevr.	W.M.	Bruines-Dona	Amsterdam	22	10	2005
Mej.	J.T.H.	Willems	Nijmegen	24	10	1999
Mevr.	A.	Hennekes	Arnhem	27	10	2004
Hr.	M.J.	van Haren	Nijmegen	27	10	2012
Mej.	H.T.H.	Pepels	Stein	31	10	2005

Collecten in de maanden juli en augustus 2021

Retraites Priorij Antwerpen, Hemelstraat 23

Mariaal 13 t/m 18 september 2021, gemengd
Geestelijke Oefeningen 11 t/m 16 oktober, gemengd
Mariaal 29 november t/m 4 december, gemengd

SPORTDAG
FSSPX-BENELUX

ZATERDAG
18
SEPTEMBER

SPORTCENTRUM "BIERENTRODE"
GROTE DOELSTRAAT 1 - 2020 DORP IJDEIN

bonheidensax.be
bonheidensax@gmail.com

NEUW BOEK

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
- Door Peter Matthias Gaudin -

18€

Is er tegenwoordig een crisis in de Kerk?

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

LEIDRAAD VOOR DE BIECHT
VOOR VOLWASSENEN

PRIESTER R. DE MANNE

R. Verboeket

Kalender Gerwen

September

wo.	1	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Egidius, abt; ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.
do.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Stefanus, koning en bel. (3 ^e kl.)
vr.	3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap
		18.30	H. Mis	
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	5	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v.h. Feest v.d. H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 15^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	6	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	7	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	8	7.15	H. Mis	Geboorte v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.); ged. H. Hadrianus, mart.
do.	9	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Gorgonius, mart.
vr.	10	7.15	H. Mis	H. Nicolaas v. Tolentino, bel. (3 ^e kl.)
za.	11	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Protus en Hyacinthus, mart.
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	12	10.30	Hoogmis	16^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	13	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	14	18.30	H. Mis	Kruisverheffing (2 ^e kl.)
wo.	15	7.15	H. Mis	Feest v. O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.), feestdag v.d. zusters v.d. FSSPX
do.	16	17.30	Lof	HH. Cornelius, paus, en Cyprianus, biss., mart.
		18.30	H. Mis	(3 ^e kl.); ged. HH. Euphemia, Lucia en Geminianus, mart.
vr.	17	-----	geen H. Mis	H. Lambertus, biss. en mart (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. HH. Kruiswonden v.d. H. Franciscus, bel.
za.	18	-----	geen H. Mis	H. Jozef v. Cupertino, bel. (3 ^e kl.)
zo.	19	10.30	Hoogmis	17^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	20	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Eustachius en gez., mart.

di.	21	18.30	H. Mis	H. Mattheüs, apostel en evangelist (2 ^e kl.)
wo.	22	7.15	H. Mis	Quatertempdag (2 ^e kl.); ged. H. Thomas v. Villanova, biss. en bel.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
do.	23	17.30	Lof	H. Linus, paus en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Thecla, maagd en mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	24	7.15	H. Mis	Quatertempdag (2 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	25	10.30	H. Mis	Quatertempdag (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen; bijeenkomst Derde Orde met bedevaart naar de H. Gerlach in Houthem (NL)</i>
zo.	26	10.30	Hoogmis	18^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	27	18.30	H. Mis	HH. Cosmas en Damianus, mart. (3 ^e kl.)
di.	28	18.30	H. Mis	H. Wenceslaus, hertog en mart. (3 ^e kl.)
wo.	29	7.15	H. Mis	Wijding v.d. basiliek v.d. H. Aartsengel Michaël (1^e kl.); feestdag v.d. broeders v.d. FSSPX
do.	30	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Hiëronymus, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)

Oktober

Rozenkransmaand

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Remigius, biss. en bel.
		18.30	H. Mis	
za.	2	7.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. HH. Engelbewaarders
		8.00	<i>Vertrek</i>	<i>Bedevaart naar Banneux</i>
zo.	3	10.30	Hoogmis	Feest O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2^e kl.); ged. 19^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	4	18.30	H. Mis	H. Franciscus van Assisi (3 ^e kl.)
di.	5	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Placidus en gez., mart.
wo.	6	7.15	H. Mis	H. Bruno, bel. (3 ^e kl.)
do.	7	17.30	Lof	Feest v. O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2 ^e kl.); ged. H. Marcus, paus en bel.
		18.30	H. Mis	
vr.	8	-----	geen H. Mis	H. Brigitta van Zweden, weduwe (3 ^e kl.); ged. HH. Sergius, Bacchus, Marcellus en Apulejus, mart.
za.	9	-----	geen H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
zo.	10	10.30	Hoogmis	20^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

ma.	11	18.30	H. Mis	Feest v.h. Moederschap v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
di.	12	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	13	7.15	H. Mis	H. Eduardus, koning en bel. (3 ^e kl.)
do.	14	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Callixtus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
vr.	15	7.15	H. Mis	H. Theresia v. Avila, maagd (3 ^e kl.)
za.	16	9.00	H. Mis	Kerkwijdingsfeest v.d. kerken, wier wijdingsfeest niet bekend is (1 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)
				Aanbiddingsdag!
		10.00		<i>uitstelling en 1^e Rozenhoedje</i>
		13.00		<i>2^e Rozenhoedje</i>
		15.00		<i>Kruisweg</i>
		17.00		<i>3^e Rozenhoedje</i>
		17.45		<i>sluiting met Sacramentele Zegen</i>
zo.	17	10.30	Hoogmis	21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	18	18.30	H. Mis	H. Lucas, evangelist (2 ^e kl.)
di.	19	18.30	H. Mis	H. Petrus van Alcantara, bel. (3 ^e kl.)
wo.	20	7.15	H. Mis	H. Johannes van Kenty, bel. (3 ^e kl.)
do.	21	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Hilarion, abt, en HH. Ursula en gezellinnen, maagden en mart.
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	22	7.15	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	22^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); ged. Uitbreiding v.h. Geloof; Missiezondag; tweede collecte voor de missies
zo.	24	10.30	Hoogmis	
ma.	25	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Chrysanthus en Daria, mart.
di.	26	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Evaristus, paus en mart.
wo.	27	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	28	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	HH. Simon en Judas, apostelen (2 ^e kl.)
vr.	29	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	30	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	31	10.30	Hoogmis	Feest v. Christus Koning (1^e kl.) (23^e zondag na Pinksteren); na de Mis: Lof met toewijding v.d. wereld aan het H. Hart v. Jezus

November

ma. 1 18.30 Hoogmis Allerheiligen (1^e kl.); verplichte feestdag

- di. 2 10.30 Requiem (2) **Allerzielen (1° kl.)**
aansl. Requiem (3)
18.30 gezongen Requiem (1)

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 11 sept. (van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.: bijeenkomsten: 5 sept. en 2 okt.

E.K.: bijeenkomsten: 19 sept. en 17 okt.

Geloofsverdieping volwassenen: nader aan te kondigen

Open Monumentendagen: 11 en 12 sept.

Derde Orde: bijeenkomst 25 sept. met bedevaart naar de H. Gerlach in Houthem
(NL)

Aanbiddingsdag Gerwen: zaterdag 16 okt.

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

September

vr.	3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap
		18.30	H. Mis	
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	5	8.00	gel. H. Mis	Plechtige viering v.h. Feest v.d. H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 15 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
		10.30	Hoogmis	
vr.	10	-----	geen H. Mis	H. Nicolaas v. Tolentino, bel. (3 ^e kl.)
za.	11	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Protus en Hyacinthus, mart.
zo.	12	8.00	gel. H. Mis	16^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	17	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Kruiswonden van de H. Franciscus, bel.
za.	18	9.00	H. Mis	H. Jozef v. Cupertino, bel. (3 ^e kl.)
zo.	19	8.00	gel. H. Mis	17^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	24	18.30	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	25	9.00	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	26	8.00	gel. H. Mis	18^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	

Oktober

Rozenkransmaand

vr.	1	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Bavo, bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Remigius, biss. en bel.
za.	2	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v.d. HH. Engelbewaarders (3 ^e kl.)
zo.	3	8.00	gel. H. Mis	19^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		10.30	Hoogmis	

vr.	8	-----	geen H. Mis	H. Brigitta van Zweden, weduwe (3 ^e kl.); ged. HH. Sergius, Bacchus, Marcellus en Apulejus, mart.
za.	9	-----	geen H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
zo.	10	8.00	gel. H. Mis	Plechtige viering v.h. Feest v. O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (1 ^e kl.); ged. 20 ^e zondag na Pinksteren; <i>Parochiefeest tot 19.00 uur!</i>
		10.30	Hoogmis	
vr.	15	-----	geen H. Mis	H. Theresia v. Avila, maagd (3 ^e kl.)
za.	16	-----	geen H. Mis	H. Hedwig, weduwe (3 ^e kl.)
zo.	17	8.00	gel. H. Mis	21^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	22	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	24	8.00	gel. H. Mis	22^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); ged. Uitbreiding v.h. Geloof; <i>Missiezondag; tweede collecte voor de missies</i>
		10.30	Hoogmis	
vr.	29	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	30	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	31	8.00	gel. H. Mis	Feest v. Christus Koning (1 ^e kl.) (23 ^e zondag na Pinksteren); na de Mis: Lof met toewijding v.d. wereld aan het H. Hart v. Jezus
		10.30	Hoogmis	

November

ma.	1	18.30	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.); verplichte feestdag
di.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1 ^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		18.30	gezongen Requiem (1)	

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdagen 4 en 25 sept. en 30 okt. (van 10.20-12.00 uur)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 5 sept. en 3 okt.

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 19 sept. en 17 okt.

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: 20 sept. en 25 okt.

Parochiefeest: zondag 10 okt.

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

September

vr.	3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Pius X, paus en bel.
		18.30	H. Mis	(1 ^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap
za.	4	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	5	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v.h. Feest v.d. H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 15 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
vr.	10	18.30	H. Mis	H. Nicolaas v. Tolentino, bel. (3 ^e kl.)
za.	11	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Protus en Hyacinthus, mart.
zo.	12	10.30	Hoogmis	16^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	17	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Kruiswonden van de H. Franciscus, bel.
za.	18	-----	geen H. Mis	H. Jozef v. Cupertino, bel. (3 ^e kl.)
zo.	19	10.30	Hoogmis	17^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	24	-----	geen H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	25	-----	geen H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
zo.	26	10.30	Hoogmis	18^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)

Oktober

Rozenkransmaand

vr.	1	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; ged. H. Remigius, biss. en bel. (4 ^e kl.)
za.	2	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v.d. HH. Engelbewaarders (3 ^e kl.)
zo.	3	10.30	Hoogmis	Feest O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2 ^e kl.); ged. 19 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>
vr.	8	18.30	H. Mis	H. Brigitta van Zweden, weduwe (3 ^e kl.); ged. HH. Sergius, Bacchus, Marcellus en Apulejus, mart.

za.	9	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
zo.	10	10.30	Hoogmis	20^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	15	-----	geen H. Mis	H. Theresia v. Avila, maagd (3 ^e kl.)
za.	16	-----	geen H. Mis	H. Hedwig, weduwe (3 ^e kl.)
zo.	17	10.30	Hoogmis	21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	22	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	23	11.00	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	24	10.30	Hoogmis	22^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); ged. Uitbreiding v.h. Geloof; Missiezondag; tweede collecte voor de missies
vr.	29	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	30	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	31	10.30	Hoogmis	Feest v. Christus Koning (1^e kl.) (23^e zondag na Pinksteren); na de Mis: Lof met toewijding v.d. wereld aan het H. Hart v. Jezus

November

ma.	1	18.30	Hoogmis	Allerheiligen (1^e kl.); verplichte feestdag
di.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		18.30	gezongen Requiem (1)	

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen: zaterdagen 4 en 11 sept.; 9 en 30 okt. (van 9.30-10.30 uur)

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

Open Monumentendag (Kerken Kijken): zaterdag 11 sept.

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 66

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 70

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 72

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295

D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuene
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 328

Vrijdag 15 oktober 2021

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 3 Brief van de Algemeen-Overste
- 7 De stenen zullen gaan roepen
- 13 Kardinaal Raymond Burke trekt gezag Paus Franciscus in twijfel
- 15 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Deur van de Hemel, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

- 20 Maria leert ons de ware liefde

22 Het volgen van een retraite

TERUGBLIKKEN

- 25 Zomerkamp E.K. in Susteren op 1-12 augustus
- 30 Eerste H. Communie in Utrecht op 15 augustus
- 31 Bedevaart Gorcum-Brielle op 28 en 29 augustus

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 38 Uitleg van de intentie – Engelbewaarders. Onze bescheiden helden
- 47 Kinderen van God: Antonio Martinez de la Pedraja
- 53 Schatkisten
- 54 Puntje
- 59 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

- 62 Jaarprogramma 2021
- 62 Bedevaart District Benelux
- 63 Onze Overledenen
- 64 Collecten in de maanden juli en augustus 2021
- 64 Retraites Priorij Antwerpen, Hemelstraat 23
- 65 Sportdag District Benelux FSSPX
- 65 Nieuwe boeken:
 - De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
 - Leidraad voor de Biecht
- 66 Kalender Gerwen
- 70 Kalender Leiden
- 72 Kalender Utrecht
- 74 Onze adressen in Nederland
- 75 District Benelux
- 75 Colofon